

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 658

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 30 iulie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
LEGI ȘI DECRETE		
211.	— Lege pentru detașarea personalului prevăzut la art. 24 ¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor de la Ministerul Afacerilor Interne la serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor	2
613.	— Decret privind promulgarea Legii pentru detașarea personalului prevăzut la art. 24 ¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor de la Ministerul Afacerilor Interne la serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor	2
★		
212.	— Lege pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative.....	3–6
614.	— Decret privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative	6
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
Decizia nr. 221 din 17 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281, art. 282, art. 344 alin. (2), art. 345 alin. (1) și art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală.....		7–11
Decizia nr. 269 din 24 aprilie 2018 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b) și art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată.....		12–16
ACTE ALE FONDULUI DE GARANTARE A ASIGURAȚILOR		
2.	— Instrucțiune privind întocmirea și depunerea raportării contabile la 30 iunie 2018 de către Fondul de garantare a asiguraților	17–32

LEGI ȘI DECRETE**PARLAMENTUL ROMÂNIEI****CAMERA DEPUTAȚILOR****SENATUL****LEGE**

pentru detașarea personalului prevăzut la art. 24¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor de la Ministerul Afacerilor Interne la serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Articol unic. — (1) Personalul din cadrul Ministerului Afacerilor Interne prevăzut la art. 24¹ alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 372/2002, cu modificările și completările ulterioare, se detașează pe o perioadă de 6 ani la serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor.

(2) Prin derogare de la prevederile art. 46 alin. (1) și (2) din Legea nr. 53/2003 — Codul muncii, republicată, cu modificările

și completările ulterioare, personalul din cadrul Ministerului Afacerilor Interne prevăzut la art. 24¹ alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 372/2002, cu modificările și completările ulterioare, se detașează pe o perioadă de 6 ani la serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor.

(3) Detașarea personalului prevăzut la alin. (1) și (2) se realizează cu acordul scris al acestuia.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,
FLORIN IORDACHE

PREȘEDINTELE SENATULUI
CĂLIN-CONSTANTIN-ANTON POPESCU-TĂRICEANU

București, 25 iulie 2018.

Nr. 211.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**DECRET**

privind promulgarea Legii pentru detașarea personalului prevăzut la art. 24¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor de la Ministerul Afacerilor Interne la serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru detașarea personalului prevăzut la art. 24¹ alin. (1) și (2) din Ordonanța Guvernului nr. 84/2001 privind înființarea, organizarea și funcționarea serviciilor publice comunitare de evidență a persoanelor de la Ministerul Afacerilor Interne la serviciile publice comunitare de evidență a persoanelor și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 25 iulie 2018.

Nr. 613.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

CAMERA DEPUTAȚILOR

SENATUL

LEGE

**pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004
și a altor acte normative**

Parlamentul României adoptă prezenta lege.

Art. I. — Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1.154 din 7 decembrie 2004, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2 alineatul (1), litera c) se modifică și va avea următorul cuprins:

„c) *act administrativ* — actul unilateral cu caracter individual sau normativ emis de o autoritate publică, în regim de putere publică, în vederea organizării executării legii sau a executării în concret a legii, care dă naștere, modifică sau stinge raporturi juridice;”.

2. La articolul 2 alineatul (1), după litera c) se introduce o nouă literă, litera c¹), cu următorul cuprins:

„c¹) sunt asimilate actelor administrative, în sensul prezentei legi, și contractele încheiate de autoritățile publice care au ca obiect punerea în valoare a bunurilor proprietate publică, executarea lucrărilor de interes public, prestarea serviciilor publice, achizițiile publice; prin legi speciale pot fi prevăzute și alte categorii de contracte administrative;”.

3. La articolul 5, alineatul (3) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(3) În litigiile referitoare la actele administrative emise pentru aplicarea regimului stării de război, al stării de asediu sau al celei de urgență, cele care privesc apărarea și securitatea națională ori cele emise pentru restabilirea ordinii publice, precum și pentru înlăturarea consecințelor calamităților naturale, epidemiilor și epizootiilor nu sunt aplicabile prevederile art. 14.”

4. La articolul 5, alineatul (4) se abrogă.

5. La articolul 7, alineatele (1), (3) și (5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Înainte de a se adresa instanței de contencios administrativ competente, persoana care se consideră vătămată într-un drept al său ori într-un interes legitim printr-un act administrativ individual care i se adresează trebuie să solicite autorității publice emitente sau autorității ierarhice superioare, dacă aceasta există, în termen de 30 de zile de la data comunicării actului, revocarea, în tot sau în parte, a acestuia. Pentru motive temeinice, persoana vătămată, destinatar al actului, poate introduce plângerea prealabilă, în cazul actelor administrative unilaterale, și peste termenul prevăzut la alin. (1), dar nu mai târziu de 6 luni de la data emiterii actului.

(3) Este îndreptățită să introducă plângere prealabilă și persoana vătămată într-un drept al său sau într-un interes legitim, printr-un act administrativ cu caracter individual, adresat altui subiect de drept. Plângerea prealabilă, în cazul actelor

administrative unilaterale, se va introduce în termen de 30 de zile din momentul în care persoana vătămată a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul actului. Pentru motive temeinice, plângerea prealabilă se poate formula și peste termenul de 30 de zile, dar nu mai târziu de 6 luni de la data la care a luat cunoștință, pe orice cale, de conținutul acestuia. Termenul de 6 luni prevăzut în prezentul alineat, precum și cel prevăzut la alin. (1) sunt termene de prescripție.

(5) În cazul acțiunilor introduse de prefect, Avocatul Poporului, Ministerul Public, Agenția Națională a Funcționarilor Publici, al celor care privesc cererile persoanelor vătămate prin ordonanțe sau dispoziții din ordonanțe sau al acțiunilor îndreptate împotriva actelor administrative care nu mai pot fi revocate întrucât au intrat în circuitul civil și au produs efecte juridice, precum și în cazurile prevăzute la art. 2 alin. (2) și la art. 4 nu este obligatorie plângerea prealabilă.”

6. La articolul 7, partea introductivă și litera b) ale alineatului (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(6) Plângerea prealabilă în cazul acțiunilor care au ca obiect contracte administrative trebuie făcută în termen de 6 luni, care va începe să curgă:

b) de la data când reclamantul a cunoscut cauza anulării, dar nu mai târziu de un an de la încheierea contractului.”

7. La articolul 7 alineatul (6), literele c)—e) se abrogă.

8. La articolul 7, alineatul (7) se abrogă.

9. La articolul 8, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 8. — (1) Persoana vătămată într-un drept recunoscut de lege sau într-un interes legitim printr-un act administrativ unilateral, nemulțumită de răspunsul primit la plângerea prealabilă sau care nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut la art. 2 alin. (1) lit. h), poate sesiza instanța de contencios administrativ competentă, pentru a solicita anularea în tot sau în parte a actului, repararea pagubei cauzate și, eventual, reparații pentru daune morale. De asemenea se poate adresa instanței de contencios administrativ și cel care se consideră vătămat într-un drept sau interes legitim al său prin nesoluționarea în termen sau prin refuzul nejustificat de soluționare a unei cereri, precum și prin refuzul de efectuare a unei anumite operațiuni administrative necesare pentru exercitarea sau protejarea dreptului sau interesului legitim. Motivele invocate în cererea de anulare a actului nu sunt limitate la cele invocate prin plângerea prealabilă.

(2) Instanța de contencios administrativ este competentă să soluționeze litigiile care apar în fazele premergătoare încheierii unui contract administrativ, precum și orice litigii legate de încheierea contractului administrativ, inclusiv litigiile având ca obiect anularea unui contract administrativ. Litigiile care decurg din executarea contractelor administrative sunt în competența de soluționare a instanțelor civile de drept comun.”

10. La articolul 10, alineatele (1), (1¹) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 10. — (1) Litigiile privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice locale și județene, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora de până la 3.000.000 de lei se soluționează în fond de tribunalele administrativ-fiscale, iar cele privind actele administrative emise sau încheiate de autoritățile publice centrale, precum și cele care privesc taxe și impozite, contribuții, datorii vamale, precum și accesorii ale acestora mai mari de 3.000.000 de lei se soluționează în fond de secțiile de contencios administrativ și fiscal ale curților de apel, dacă prin lege organică specială nu se prevede altfel.

(1¹) Cererile privind actele administrative care au ca obiect sume reprezentând finanțarea nerambursabilă din partea Uniunii Europene se soluționează potrivit criteriului valoric, iar cererile care au ca obiect acte administrative neevaluabile se soluționează potrivit rangului autorității, conform prevederilor alin. (1).

(3) Reclamantul persoană fizică sau juridică de drept privat se adresează exclusiv instanței de la domiciliul sau sediul său. Reclamantul autoritate publică, instituție publică sau asimilată acestora se adresează exclusiv instanței de la domiciliul sau sediul pârâtului.”

11. La articolul 10, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (4), cu următorul cuprins:

„(4) Competența teritorială de soluționare a cauzei se va respecta și atunci când acțiunea se introduce în numele reclamantului de orice persoană de drept public sau privat, indiferent de calitatea acestuia din proces.”

12. La articolul 11 alineatul (1), litera e) se abrogă.

13. La articolul 13, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 13. — (1) La primirea cererii, instanța dispune citarea părților. Autoritatea publică emitentă va comunica împreună cu întâmpinarea actul atacat împreună cu întreaga documentație care a stat la baza emiterii lui, precum și orice alte lucrări necesare pentru soluționarea cauzei. Instanța poate solicita emitentului orice alte lucrări necesare pentru soluționarea cauzei.”

14. La articolul 14, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Instanța soluționează cererea de suspendare, de urgență și cu precădere, cu citarea părților. Procedura prevăzută la art. 200 și 201 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă. Întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosarul cauzei cu cel puțin 3 zile înainte de termenul de judecată. Reclamantul va lua cunoștință de conținutul întâmpinării de la dosarul cauzei. Instanța poate acorda un nou termen de judecată în cazul în care reclamantul solicită amânarea pentru a lua cunoștință de conținutul întâmpinării.”

15. La articolul 15, alineatele (1) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 15. — (1) Suspendarea executării actului administrativ unilateral poate fi solicitată de reclamant, pentru motivele prevăzute la art. 14, și prin cererea adresată instanței competente pentru anularea, în tot sau în parte, a actului atacat. În acest caz, instanța poate dispune suspendarea actului administrativ atacat, până la soluționarea definitivă a cauzei. Cererea de suspendare se poate formula odată cu acțiunea principală sau printr-o acțiune separată, până la soluționarea acțiunii în fond.

(4) În ipoteza admiterii acțiunii de fond, măsura suspendării, dispusă în condițiile art. 14, se prelungește de drept până la soluționarea definitivă a cauzei, chiar dacă reclamantul nu a solicitat suspendarea executării actului administrativ în temeiul alin. (1).”

16. La articolul 16, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16. — (1) Cererile în justiție prevăzute de prezenta lege pot fi formulate și personal împotriva persoanei care a contribuit la elaborarea, emiterea, adoptarea sau încheierea actului ori, după caz, care se face vinovată de refuzul de a rezolva cererea referitoare la un drept subiectiv sau la un interes legitim, dacă se solicită plata unor despăgubiri pentru prejudiciul cauzat ori pentru întârziere. În cazul în care acțiunea se admite, persoana respectivă poate fi obligată la plata despăgubirilor, solidar cu autoritatea publică pârâtă.”

17. Articolul 16¹ se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 16¹. — Când raportul juridic dedus judecății o impune, instanța de contencios administrativ va pune în discuția părților necesitatea introducerii în cauză a altei persoane. Dacă niciuna dintre părți nu solicită introducerea în cauză a terțului și instanța apreciază că pricina nu poate fi soluționată fără participarea terțului, aceasta va respinge cererea fără a se pronunța în fond.”

18. La articolul 17, alineatele (1) și (2) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„Art. 17. — (1) Cererile adresate instanței se judecă în ședință publică, în completul stabilit de lege. Întâmpinarea este obligatorie și se va comunica reclamantului cu cel puțin 15 zile înainte de primul termen de judecată.

(2) Pentru cererile formulate în baza prezentei legi se percep taxele de timbru prevăzute de Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 80/2013 privind taxele judiciare de timbru, cu modificările și completările ulterioare.”

19. La articolul 20, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(2) Recursul suspendă executarea și se judecă de urgență. Procedura prevăzută la art. 493 din Codul de procedură civilă nu se aplică în materia contenciosului administrativ.”

20. Articolul 21 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 21. — (1) Constituie motiv de revizuire, care se adaugă la cele prevăzute de Codul de procedură civilă, pronunțarea hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene, reglementat la art. 148 alin. (2) coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României, republicată.

(2) Sunt supuse revizuirii, pentru motivul prevăzut la alin. (1), și hotărârile definitive care nu evocă fondul.

(3) Cererea de revizuire se introduce în termen de o lună de la data comunicării hotărârii definitive și se soluționează de urgență și cu precădere.”

21. La articolul 24, alineatele (3) și (4) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(3) La cererea creditorului, în termenul de prescripție a dreptului de a obține executarea silită, care curge de la expirarea termenelor prevăzute la alin. (1) și care nu au fost respectate în mod culpabil, instanța de executare, prin hotărâre dată cu citarea părților, aplică conducătorului autorității publice sau, după caz, persoanei obligate o amendă de 20% din salariul minim brut pe economie pe zi de întârziere, care se face venit la bugetul de stat, iar reclamantului îi acordă penalități, în condițiile art. 906 din Codul de procedură civilă.

(4) Dacă în termen de 3 luni de la data comunicării hotărârii de aplicare a amenzii și de acordare a penalităților debitorul, în mod culpabil, nu execută obligația prevăzută în titlul executoriu, instanța de executare, la cererea creditorului, va fixa suma ce se va datora statului și suma ce i se va datora lui cu titlu de penalități, prin hotărâre dată cu citarea părților. Totodată, prin aceeași hotărâre, instanța va stabili, în condițiile art. 892 din Codul de procedură civilă, despăgubirile pe care debitorul le datorează creditorului pentru neexecutarea în natură a obligației.”

22. La articolul 25, alineatele (2) și (3) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Cererile prevăzute la art. 24 alin. (3) și (4) se judecă în camera de consiliu, de urgență, și sunt scutite de taxa judiciară de timbru. Procedura prevăzută la art. 200 și 201 din Codul de procedură civilă nu este aplicabilă. Întâmpinarea este obligatorie și se depune la dosarul cauzei cu cel puțin 3 zile înainte de termenul de judecată. Reclamantul va lua cunoștință de conținutul întâmpinării de la dosarul cauzei. Instanța poate acorda un nou termen de judecată în cazul în care reclamantul solicită amânarea pentru a lua cunoștință de conținutul întâmpinării.

(3) Hotărârile pronunțate în condițiile art. 24 alin. (3) și (4) sunt supuse numai recursului, în termen de 5 zile de la comunicare.”

Art. II. — Articolul 53 din Legea nr. 101/2016 privind remediile și căile de atac în materie de atribuire a contractelor de achiziție publică, a contractelor sectoriale și a contractelor de concesiune de lucrări și concesiune de servicii, precum și pentru organizarea și funcționarea Consiliului Național de Soluționare a Contestațiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 23 mai 2016, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 53. — (1) Procesele și cererile privind acordarea despăgubirilor pentru repararea prejudiciilor cauzate în cadrul procedurii de atribuire, precum și cele privind anularea sau nulitatea contractelor se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către secția de contencios administrativ și fiscal a tribunalului în circumscripția căruia se află sediul autorității contractante, prin completuri specializate în achiziții publice.”

2. După alineatul (1) se introduc două noi alineate, alineatele (11) și (12), cu următorul cuprins:

„(11) Procesele și cererile care decurg din executarea contractelor administrative se soluționează în primă instanță, de urgență și cu precădere, de către instanța civilă de drept comun în circumscripția căreia se află sediul autorității contractante.

(12) Acțiunile prevăzute la alin. (1) și (11) se pot introduce și la instanțele de la locul încheierii contractului, dacă în acest loc funcționează o unitate ce aparține autorității contractante.”

Art. III. — La articolul 35 din Legea nr. 165/2013 privind măsurile pentru finalizarea procesului de restituire, în natură sau prin echivalent, a imobilelor preluate în mod abuziv în perioada regimului comunist în România, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 278 din 17 mai 2013, cu modificările și completările ulterioare, după alineatul (1) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) Litigiile privind modalitatea de aplicare a prevederilor prezentei legi sunt de competența secțiilor civile ale tribunalelor, indiferent de calitatea titularului acțiunii.”

Art. IV. — Articolul 8 din Legea nr. 164/2014 privind unele măsuri pentru accelerarea și finalizarea procesului de soluționare a cererilor formulate în temeiul Legii nr. 9/1998 privind acordarea de compensații cetățenilor români pentru bunurile trecute în proprietatea statului bulgar în urma aplicării Tratatului dintre România și Bulgaria, semnat la Craiova la 7 septembrie 1940, precum și al Legii nr. 290/2003 privind acordarea de despăgubiri sau compensații cetățenilor români pentru bunurile proprietate a acestora, sechestrate, reținute sau rămase în Basarabia, Bucovina de Nord și Ținutul Herța, ca urmare a stării de război și a aplicării Tratatului de Pace între România și Puterile Aliate și Asociate, semnat la Paris la 10 februarie 1947, și pentru modificarea unor acte normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 910 din 15 decembrie 2014, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 8. — Deciziile de validare/invalidare ale Autorității Naționale pentru Restituirea Proprietăților pot fi atacate în termen de 30 de zile de la comunicare. Litigiile privind modalitatea de aplicare a prevederilor prezentei legi sunt de competența secțiilor civile ale tribunalelor, indiferent de calitatea titularului acțiunii.”

Art. V. — La articolul 272 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare, alineatele (2)—(5) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(2) Structurile specializate de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice în a căror rază teritorială își au domiciliul fiscal contestatarii sunt competente pentru soluționarea contestațiilor ce au ca obiect:

- a) creanțe fiscale în quantum de până la 3 milioane lei;
- b) măsura de diminuare a pierderii fiscale în quantum de până la 3 milioane lei;
- c) deciziile de reverificare, cu excepția celor pentru care competența de soluționare aparține direcției generale prevăzute la alin. (5);

d) creanțele fiscale accesorii, indiferent de quantum, aferente creanțelor fiscale principale stabilite prin decizii de impunere/acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere contestate și pentru care competența de soluționare a

contestației revine structurii specializate de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor.

(3) Structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili este competentă să soluționeze contestațiile formulate de marii contribuabili ce au ca obiect:

- a) creanțe fiscale în cuantum de până la 3 milioane lei;
- b) măsura de diminuare a pierderii fiscale în cuantum de până la 3 milioane lei;
- c) deciziile de reverificare, cu excepția celor pentru care competența de soluționare aparține direcției generale prevăzute la alin. (5);

d) creanțele fiscale accesorii, indiferent de cuantum, aferente creanțelor fiscale principale stabilite prin decizii de impunere/acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere contestate și pentru care competența de soluționare a contestației revine structurii specializate de soluționare a contestațiilor din cadrul Direcției Generale de Administrare a Marilor Contribuabili.

(4) Contestațiile formulate de contribuabilii nerezidenți care nu au pe teritoriul României un sediu permanent ce au ca obiect creanțe fiscale în cuantum de până la 3 milioane lei se

soluționează de structura specializată de soluționare a contestațiilor din cadrul direcțiilor generale regionale ale finanțelor publice/Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili competentă pentru administrarea creanțelor respectivului contribuabil nerezident.

(5) Direcția generală de soluționare a contestațiilor din cadrul A.N.A.F. este competentă pentru soluționarea contestațiilor care au ca obiect:

- a) creanțe fiscale în cuantum de 3 milioane lei sau mai mare;
- b) măsura de diminuare a pierderii fiscale în cuantum de 3 milioane lei sau mai mare;
- c) creanțe fiscale și măsura de diminuare a pierderii fiscale indiferent de cuantum, precum și decizia de reverificare, în cazul contestațiilor formulate de contribuabili împotriva actelor emise de organele fiscale din aparatul central al A.N.A.F.;

d) creanțele fiscale accesorii, indiferent de cuantum, aferente creanțelor fiscale principale stabilite prin decizii de impunere/acte administrative fiscale asimilate deciziilor de impunere contestate și pentru care competența de soluționare a contestației revine Direcției generale de soluționare a contestațiilor din cadrul A.N.A.F.”

Art. VI. — Prevederile art. V se aplică contestațiilor depuse după data intrării în vigoare a prezentei legi.

Această lege a fost adoptată de Parlamentul României, cu respectarea prevederilor art. 75 și ale art. 76 alin. (1) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE CAMEREI DEPUTAȚILOR,

FLORIN IORDACHE

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,

ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 25 iulie 2018.

Nr. 212.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind promulgarea Legii pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative

În temeiul prevederilor art. 77 alin. (1) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se promulgă Legea pentru modificarea și completarea Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004 și a altor acte normative și se dispune publicarea acestei legi în Monitorul Oficial al României, Partea I.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 25 iulie 2018.

Nr. 614.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 221

din 17 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281, art. 282, art. 344 alin. (2), art. 345 alin. (1) și art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel-Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror
Marinela Mincă.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281, art. 282, art. 344 alin. (2), art. 345 alin. (1) și art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Labina Aurelia Lucica și Bud Andrei în Dosarul nr. 3.906/62/2015 al Curții de Apel Brașov — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.611D/2017. La apelul nominal se prezintă, personal, autorul excepției, Bud Andrei. Lipsesc celelalte părți. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra memoriului depus la dosar de către Bud Andrei, prin care acesta solicită admiterea excepției de neconstituționalitate. De asemenea, magistratul-asistent referă asupra cererii depuse la dosar de către Bud Andrei, prin care acesta solicită acordarea unui nou termen de judecată, motivat de faptul că nu poate fi prezent în fața Curții Constituționale la acest termen de judecată.

2. Autorul excepției învederează Curții că nu mai susține cererea de acordare a unui nou termen de judecată.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul autorului excepției, Bud Andrei, care arată că, la data de 8 februarie 2017, a solicitat Avocatului Poporului să sesizeze Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor care fac obiectul prezentei cauze, iar refuzul acestei instituții i-a adus prejudicii semnificative, fiindu-i încălcat dreptul la un proces echitabil. În continuare, susține că de la dosarul cauzei lipsește procesul-verbal de repartizare aleatorie a cauzei, ceea ce contravine prevederilor art. 11 și art. 53 din Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și art. 95 alin. (10) din Regulamentul de ordine interioară al instanțelor judecătorești. Apreciază, de asemenea, că activitatea inspecției judiciare nu are un caracter legal, actele emise în cadrul soluționării sesizărilor adresate acestei instituții nerespectând cadrul legal în materie. În ceea ce privește dispozițiile art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, autorul excepției susține că aceste dispoziții încalcă prevederile art. 24 din Constituție și i-au provocat o vătămare, care este reală și prezentă. În susținerea

acestei afirmații, face referire la diverse circumstanțe de fapt din dosarul de urmărire penală. Arată că în faza camerei preliminare nu a avut posibilitatea administrării probei cu martori, cu consecința imposibilității demonstrării nelegalității întocmirii unor acte din dosar.

4. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280 din Codul de procedură penală, autorul acesteia arată că sunt încălcate prevederile art. 16 și art. 124 din Constituție. Totodată, apreciază că sintagma „*încălcarea dispozițiilor legale*” este neconstituțională, neputând fi interpretată în mod unitar, întrucât aceasta cuprinde și regulamentele interne de organizare și funcționare a instanțelor judecătorești. Astfel, în dosarul în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, dispozițiile legale au fost aplicate eronat. În continuare, susține că sintagma „*atunci când există o legătură directă*”, cuprinsă în art. 280 alin. (2) din Codul de procedură penală, este neconstituțională, contravenind prevederilor art. 16 din Legea fundamentală. Face referire la modul de aplicare a acestor dispoziții în cauza penală. Apreciază că legiuitorul nu a explicat în ce constă „legătura directă” de care face vorbire textul criticat, ceea ce determină lipsa de claritate și previzibilitate a acestuia. Totodată, sintagma „*când este necesar*” cuprinsă în art. 280 alin. (3) din Codul de procedură penală este neconstituțională, lăsând loc unei interpretări discreționare.

5. În ceea ce privește art. 281 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, autorul excepției apreciază că acesta este unul abstract, vag, ce nu definește situații determinate. Invocând doctrina, apreciază că, pentru respectarea dreptului la un proces echitabil, în noțiunea de compunere a instanței ar trebui inclusă și repartizarea aleatorie a cauzei. Nesanționarea cu nulitate absolută a încălcării dispozițiilor referitoare la repartizarea aleatorie a cauzei încalcă prevederile Constituției. În final solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, avându-se în vedere și cele menționate în notele scrise.

6. Reprezentantul Ministerului Public apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281 și art. 282 din Codul de procedură penală este inadmisibilă, întrucât autorul acesteia deduce neconstituționalitatea din modul de interpretare și aplicare a acestor dispoziții raportat la particularitățile cauzei în care autorul excepției este trimis în judecată. De altfel, dispozițiile art. 281 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală sancționează tocmai nerespectarea dispozițiilor legale referitoare la compunerea completului. Faptul că autorul excepției dă o altă interpretare noțiunii de compunere a completului, decât interpretarea consacrată în practica instanțelor sau în actele normative, aceasta nu determină neconstituționalitatea acestor dispoziții. Se învederează că autorul excepției deduce neconstituționalitatea inclusiv din compararea acestei dispoziții cu prevederile din Codul de

procedură civilă, aspect ce determină, de asemenea, inadmisibilitatea excepției de neconstituționalitate.

7. În ceea ce privește dispozițiile art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, reprezentantul Ministerului Public arată că acestea au fost declarate neconstituționale prin Decizia nr. 802 din 5 decembrie 2017, motiv pentru care apreciază că excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect a devenit inadmisibilă. Referitor la dispozițiile art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală arată că autorul excepției nu a motivat în concret în ce constă pretinsa neconstituționalitate, astfel că excepția de neconstituționalitate cu un atare obiect este inadmisibilă. În ceea ce privește dispozițiile art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, arată că aspectele relevate de autorul excepției, referitoare la imposibilitatea trimiterii cauzei spre rejudecare în cameră preliminară, nu sunt de natură a atrage neconstituționalitatea textului de lege criticat. Împrejurarea că legiuitorul a prevăzut la art. 281 alin. (4) din Codul de procedură penală că nulitățile de la lit. e) și f) ale art. 281 alin. (1) din același act normativ pot fi invocate până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare, nu presupune că, printr-o interpretare *per a contrario*, nulitățile prevăzute la lit. a) și lit. d) pot fi invocate în cursul apelului, dacă încălcarea s-a produs în urmărirea penală sau în camera preliminară. Susține că legiuitorul nu a prevăzut o dispoziție similară ca cea de la art. 281 alin. (4) din Codul de procedură penală și în ceea ce privește art. 281 alin. (1) lit. a) și d), deoarece la momentul intrării în vigoare a Codului de procedură penală, camera preliminară avea o altă configurație decât în prezent. Așa fiind, nu se poate trage concluzia că în apel pot fi invocate nulități specifice urmăririi penale sau procedurii de cameră preliminară. În concluzie, solicită respingerea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, ca neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

8. Prin Încheierea din 26 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 3.906/62/2015, **Curtea de Apel Brașov — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281, art. 282, art. 344 alin. (2), art. 345 alin. (1) și art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Labina Aurelia Lucica și Bud Andrei, într-o cauză penală.

9. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autorii acesteia arată că principiul repartizării aleatorii a cauzelor a fost reglementat prin art. 11 și art. 53 din Legea nr. 304/2004, iar ulterior, prin art. 95 din Regulamentul de ordine interioară a instanțelor aprobat prin Hotărârea Consiliului Superior al Magistraturii nr. 387/2005. De asemenea, același principiu se regăsește în cuprinsul art. 344 alin. (1) din Codul de procedură penală. Se susține că în situația în care principiul repartizării aleatorii intră în noțiunea de „compunere a instanței”, nerespectarea acestuia este sancționată cu nulitatea absolută. Pe de altă parte, dacă nu se interpretează în acest sens, nerespectarea principiului repartizării aleatorii va fi sancționată cu nulitatea relativă. Arată că scopul principiului repartizării aleatorii este acela de a conferi o garanție în plus independenței funcționale a judecătorului și imparțialității actului de justiție. Totodată, principiul amintit reprezintă și o garanție a dreptului la un proces echitabil, prin prisma accesului la o instanță

independentă și imparțială. Astfel, încălcarea normelor privind repartizarea aleatorie a dosarelor nu trebuie privită numai din punct de vedere material, faptic, ci și din punct de vedere juridic, prin acest gen de încălcare fiind vătămat interesul general, întrucât sunt nesocotite norme care reglementează garanții procesuale.

10. Comparând dispozițiile procesual civile în materia nulităților cu cele procesual penale din aceeași materie, autorul excepției arată că, în materie civilă încălcarea normelor ce reglementează constituirea și compunerea completului de judecată este sancționată, potrivit art. 176 alin. (1) pct. 4 din Codul de procedură civilă, cu nulitatea absolută, pe când, în materie penală, doar în cazul încălcării dispozițiilor privind compunerea completului de judecată intervine nulitatea absolută. Plecând de la aceste premise, autorii excepției susțin că reglementarea nulităților în actuala legislație procesual penală sacrifică drepturile și libertățile cetățenilor în favoarea celerității judecătii, deși repartizarea aleatorie a dosarului de fond nu duce la tergiversarea judecătii. Apreciază autorii excepției că, prin limitarea motivului de nulitate absolută numai la situațiile în care sunt încălcate dispozițiile ce reglementează compunerea completului de judecată, nu și constituirea acestuia sau regulile privind repartizarea aleatorie a dosarelor se încalcă dreptul la un proces echitabil și dreptul la apărare. Așa fiind, apreciază că dispozițiile art. 280 și 281 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală contravin prevederilor art. 16, art. 20, art. 21 și 24 din Constituție, precum și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

11. În continuare, autorii excepției susțin că dispozițiile art. 344 alin. (2) și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală conferă inculpatului dreptul de a formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală, fără a i se oferi posibilitatea administrării altor probe, prin care să se poate stabili legalitatea, respectiv nelegalitatea probelor administrate în faza de urmărire penală, fapt ce contravine prevederilor art. 21 și 24 din Constituție.

12. De asemenea, autorii excepției consideră că este neconstituțională reglementarea unor termene în care pot fi invocate nulitățile absolute și cele relative rezultate din încălcarea unor dispoziții legale în cursul urmăririi penale sau în procedura de cameră preliminară. În condițiile în care partea a luat cunoștință de aceste încălcări într-o fază ulterioară a procesului penal (fond sau apel) se află în imposibilitatea de a mai supune analizei instanței aceste chestiuni, ceea ce încalcă dreptul la un proces echitabil. Astfel, formalitatea procedurii de verificare a legalității actelor de urmărire penală, a administrării probelor și a actului de sesizare din camera preliminară, alături de imposibilitatea invocării ulterioare a unor încălcări grave, contravin prevederilor art. 21 din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

13. **Curtea de Apel Brașov — Secția penală** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că reglementarea cazurilor de nulitate absolută sau relativă și a condițiilor în care acestea pot fi invocate, a obiectului camerei preliminare și al judecătii reprezintă atribuția legiuitorului, destinarii normelor juridice urmând să își adapteze conduita procesuală, în mod corespunzător, în funcție de conținutul acestor norme. Instanța de apel, în aprecierea caracterului neîntemeiat al excepțiilor invocate, are în vedere și prevederile

art. 403 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, potrivit căreia motivarea unei soluții pe latură penală cuprinde analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, dar și a celor care au fost înlăturate, asupra acestor aspecte, urmând ca instanța să se pronunțe la finalul procesului penal, când va adopta o soluție în cauză.

14. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

15. **Guvernul**, făcând referire la Decizia nr. 838 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 1 martie 2016 și Decizia nr. 552 din 16 iulie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 707 din 21 septembrie 2015, apreciază că excepția este neîntemeiată.

16. **Avocatul Poporului** consideră că dispozițiile art. 280, 281 și 282 din Codul de procedură penală nu sunt de natură a încălca dreptul la un proces echitabil, întrucât participanții la procesul penal beneficiază de garanțiile specifice acestui drept fundamental, și nici dreptul la apărare, acesta presupunând dreptul oricărui participant la procesul penal de a-și formula apărările personal sau prin intermediul unui avocat, ales sau numit din oficiu. Totodată, dispozițiile criticate nu contravin prevederilor art. 124 alin. (1) și (2) din Constituție, care prevăd îndeplinirea justiției în numele legii, precum și unicitatea, imparțialitatea și egalitatea acesteia. În privința dispozițiilor art. 281 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului arată că instanța de contencios constituțional a constatat că, prin eliminarea din categoria nulităților absolute a nerespectării dispozițiilor referitoare la competența materială și după calitatea persoanei a organului de urmărire penală, legiuitorul nu și-a îndeplinit obligația ce decurge din respectarea principiului legalității — componentă a statului de drept, ceea ce contravine art. 1 alin. (3) și (5) din Constituție.

17. În ceea ce privește dispozițiile art. 344 alin. (2) și ale art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului apreciază că acestea sunt constituționale. În acest sens, invocă Decizia nr. 35 din 9 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 254 din 5 aprilie 2016 și Decizia nr. 472 din 16 iunie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 604 din 10 august 2015.

18. Referitor la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, Avocatul Poporului apreciază că aceasta nu poate fi reținută. Competența de a stabili regulile de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești revine legiuitorului, fiind o aplicare a dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (2). Ca atare, prevederile art. 421 pct. (2) lit. b) din Codul de procedură penală reprezintă opțiunea legiuitorului, în acord cu politica penală a statului, necontravenind dispozițiilor constituționale și celor europene invocate.

19. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctele de vedere al Guvernului și al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părții prezente, concluziile procurorului,

dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

20. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

21. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 280, art. 281, art. 282, art. 344 alin. (2), art. 345 alin. (1) și art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut:

— Art. 280: „(1) *Încălcarea dispozițiilor legale care reglementează desfășurarea procesului penal atrage nulitatea actului în condițiile prevăzute expres de prezentul cod.*

(2) *Actele îndeplinite ulterior actului care a fost declarat nul sunt la rândul lor lovite de nulitate, atunci când există o legătură directă între acestea și actul declarat nul.*

(3) *Atunci când constată nulitatea unui act, organul judiciar dispune, când este necesar și dacă este posibil, refacerea aceluia act cu respectarea dispozițiilor legale.*”;

— Art. 281: „(1) *Determină întotdeauna aplicarea nulității încălcarea dispozițiilor privind:*

- a) *compunerea completului de judecată;*
- b) *competența materială și competența personală a instanțelor judecătorești, atunci când judecata a fost efectuată de o instanță inferioară celei legal competente;*
- c) *publicitatea ședinței de judecată;*
- d) *participarea procurorului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii;*
- e) *prezența suspectului sau a inculpatului, atunci când participarea sa este obligatorie potrivit legii;*
- f) *asistarea de către avocat a suspectului sau a inculpatului, precum și a celorlalte părți, atunci când asistența este obligatorie.*

(2) *Nulitatea absolută se constată din oficiu sau la cerere.*

(3) *Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. a)—d) poate fi invocată în orice stare a procesului.*

(4) *Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) lit. e) și f) trebuie invocată:*

a) *până la încheierea procedurii în camera preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în procedura camerei preliminare;*

b) *în orice stare a procesului, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății;*

c) *în orice stare a procesului, indiferent de momentul la care a intervenit încălcarea, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției.*”;

— Art. 282: „(1) *Încălcarea oricăror dispoziții legale în afara celor prevăzute la art. 281 determină nulitatea actului atunci când prin nerespectarea cerinței legale s-a adus o vătămare drepturilor părților ori ale subiecților procesuali principali, care nu poate fi înlăturată altfel decât prin desființarea actului.*

(2) *Nulitatea relativă poate fi invocată de procuror, suspect, inculpat, celelalte părți sau persoana vătămată, atunci când există un interes procesual propriu în respectarea dispoziției legale încălcate.*

(3) *Nulitatea relativă se invocă în cursul sau imediat după efectuarea actului ori cel mai târziu în termenele prevăzute la alin. (4).*

(4) *Încălcarea dispozițiilor legale prevăzute la alin. (1) poate fi invocată:*

a) până la închiderea procedurii de cameră preliminară, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale sau în această procedură;

b) până la primul termen de judecată cu procedura legal îndeplinită, dacă încălcarea a intervenit în cursul urmăririi penale, când instanța a fost sesizată cu un acord de recunoaștere a vinovăției;

c) până la următorul termen de judecată cu procedura completă, dacă încălcarea a intervenit în cursul judecății.

(5) Nulitatea relativă se acoperă atunci când:

a) persoana interesată nu a invocat-o în termenul prevăzut de lege;

b) persoana interesată a renunțat în mod expres la invocarea nulității.”;

— Art. 344 alin. (2): „Copia certificată a rechizitoriului și, după caz, traducerea autorizată a acestuia se comunică inculpatului la locul de deținere ori, după caz, la adresa unde locuiește sau la adresa la care a solicitat comunicarea actelor de procedură. Inculpatului, celorlalte părți și persoanei vătămate li se aduc la cunoștință obiectul procedurii în camera preliminară, dreptul de a-și angaja un apărător și termenul în care, de la data comunicării, pot formula în scris cereri și excepții cu privire la legalitatea sesizării instanței, legalitatea administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Termenul este stabilit de către judecătorul de cameră preliminară, în funcție de complexitatea și particularitățile cauzei, dar nu poate fi mai scurt de 20 de zile.”;

— Art. 345 alin. (1): „La termenul stabilit conform art. 344 alin. (4), judecătorul de cameră preliminară soluționează cererile și excepțiile formulate ori excepțiile ridicate din oficiu, în camera de consiliu, pe baza lucrărilor și a materialului din dosarul de urmărire penală și a oricărui înscrisuri noi prezentate, ascultând concluziile părților și ale persoanei vătămate, dacă sunt prezente, precum și ale procurorului.”;

— Art. 421 pct. 2 lit. b): „Instanța, judecând apelul, pronunță una dintre următoarele soluții: [...] 2. admite apelul și:

[...] b) desființează sentința primei instanțe și dispune rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată pentru motivul că judecarea cauzei la acea instanță a avut loc în lipsa unei părți nelegal citate sau care, legal citată, a fost în imposibilitate de a se prezenta și de a înștiința instanța despre această imposibilitate, invocată de acea parte. Rejudecarea de către instanța a cărei hotărâre a fost desființată se dispune și atunci când instanța nu s-a pronunțat asupra unei fapte reținute în sarcina inculpatului prin actul de sesizare sau asupra acțiunii civile ori când există vreunul dintre cazurile de nulitate absolută, cu excepția cazului de necompetență, când se dispune rejudecarea de către instanța competentă.”

22. Autorii excepției de neconstituționalitate susțin că textele criticate contravin prevederilor constituționale cuprinse în art. 16 referitor la egalitatea în drepturi, art. 20 referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 referitor la accesul liber la justiție, art. 24 referitor la dreptul la apărare și art. 124 referitor la înfăptuirea justiției.

23. Examinând excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 344 alin. (2) și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală, Curtea observă că, la data de 25 noiembrie 2016, a fost pronunțată, în Dosarul nr. 3.906/62/2015, de către Tribunalul Brașov — Secția penală, Sentința penală nr. 215/S. Împotriva acestei sentințe au declarat apel autorii excepției și Parchetul de pe lângă Tribunalul Brașov, apelul fiind înregistrat

pe rolul Curții de Apel Brașov — Secția penală. Cu ocazia judecării apelului a fost ridicată excepția de neconstituționalitate care face obiectul prezentei cauze.

24. În continuare, Curtea reține că dispozițiile art. 344 alin. (2) și art. 345 alin. (1) fac parte din titlul II al părții speciale a Codului de procedură penală, având denumirea marginală „Camera preliminară”. De asemenea, Curtea observă că dispozițiile art. 344 alin. (2) din Codul de procedură penală reglementează unele dintre măsurile premergătoare procedurii desfășurate în camera preliminară, iar dispozițiile art. 345 alin. (1) din același act normativ reglementează elemente ale soluționării cauzei în cadrul procedurii de cameră preliminară. Pe de altă parte, Curtea constată că elementele ce configurează calea de atac a apelului, fază procesuală în cadrul căreia a fost ridicată excepția de neconstituționalitate, sunt reglementate în partea specială — titlul III — capitolul III — art. 408—425 din Codul de procedură penală.

25. Or, având în vedere cele anterior expuse, Curtea constată că dispozițiile art. 344 alin. (2) și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală nu sunt incidente în cadrul soluționării căii de atac a apelului, neavând legătură cu soluționarea cauzei. În acest context, Curtea reține că existența legăturii excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei, în sensul art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, presupune întrunirea, cumulativă, a următoarelor condiții: aplicabilitatea textului criticat în cauza dedusă judecății și necesitatea invocării excepției de neconstituționalitate în scopul restabilirii stării de legalitate (a se vedea, de exemplu, Decizia nr. 438 din 8 iulie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 12 august 2014). Prin urmare, condiția relevanței excepției de neconstituționalitate, respectiv a incidenței textului de lege criticat în soluționarea cauzei aflate pe rolul instanței judecătorești, nu trebuie analizată *in abstracto*, ci trebuie verificat în primul rând interesul procesual al invocării excepției de neconstituționalitate, mai ales din prisma efectelor unei eventuale constatări a neconstituționalității textului de lege criticat (a se vedea și Decizia nr. 465 din 23 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 788 din 29 octombrie 2014, paragraful 20; Decizia nr. 712 din 27 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 880 din 24 noiembrie 2015, paragraful 19).

26. Având în vedere prevederile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, astfel cum au fost interpretate în jurisprudența Curții, și constatând că obiectul cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate îl constituie soluționarea căii de atac a apelului, Curtea constată că dispozițiile art. 344 alin. (2) și art. 345 alin. (1) din Codul de procedură penală nu sunt incidente în cauză, excepția de neconstituționalitate având ca obiect aceste prevederi legale fiind inadmisibilă.

27. În ceea ce privește excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281 și art. 282 din Codul de procedură penală, Curtea observă că autorii acesteia își întemeiază criticile de neconstituționalitate plecând de la premisa unei repartizări neconforme a cauzei în care au calitatea de inculpați, în sensul nerepartizării aleatorii a acesteia. Or, Curtea constată că, potrivit Adresei înregistrate la Curtea Constituțională cu nr. 2.179 din 21 martie 2018, Curtea de Apel Brașov — Secția penală a transmis că repartizarea cauzei în care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate s-a realizat în mod aleatoriu în toate fazele procesuale ale acesteia (cameră preliminară, judecată în primă instanță și apel).

28. Având în vedere aceste aspecte, precum și cele menționate la paragraful 25 din prezenta decizie privind condițiile desprinse din jurisprudența Curții Constituționale referitoare la cauza de inadmisibilitate care privește lipsa legăturii excepției de neconstituționalitate cu soluționarea cauzei, Curtea apreciază că nu poate fi stabilită o legătură între excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281 și art. 282 din Codul de procedură penală și soluționarea cauzei în care aceasta a fost ridicată.

29. Așa fiind, Curtea constată că nu este îndeplinită condiția prevăzută de dispozițiile art. 29 alin. (1) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, astfel că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281 și art. 282 din Codul de procedură penală este inadmisibilă.

30. Referitor la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, Curtea apreciază că, prin modul general în care aceasta este formulată, nu se poate desluși, în mod rezonabil, în ce anume constă pretinsa contrariedade a prevederilor criticate cu normele constituționale invocate. Or, potrivit art. 10 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, sesizările adresate Curții Constituționale trebuie motivate și, prin urmare, Curtea nu se poate substitui autorului excepției în ceea ce privește formularea unor motive de neconstituționalitate. Acest fapt ar avea semnificația exercitării unui control de constituționalitate din oficiu, ceea ce este inadmisibil în raport cu dispozițiile art. 146 din Constituție. De altfel, prin Decizia nr. 1.313 din 4 octombrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 12 din 6 ianuarie 2012, Curtea Constituțională a statuat că orice excepție de neconstituționalitate trebuie să aibă o anumită structură inerentă și intrinsecă ce va cuprinde trei elemente, și anume, textul contestat din punctul de vedere al constituționalității, textul de referință pretins încălcat, precum și motivarea de către autorul excepției a relației de contrariedade existente între cele două texte, cu alte cuvinte, motivarea neconstituționalității textului criticat. În condițiile în care primele două elemente pot fi determinate absolut, al treilea element comportă un anumit grad de relativitate determinat tocmai de caracterul său subiectiv. Astfel, motivarea în sine a excepției, ca element al acesteia, nu

este neapărat un criteriu material sau cantitativ, ci, dimpotrivă, ea rezultă din dinamica primelor elemente. Prin urmare, materialitatea motivării excepției nu este o condiție *sine qua non* a existenței acesteia. De aceea, Curtea a constatat că în situația în care textul de referință invocat este suficient de precis și clar, astfel încât instanța constituțională să poată reține în mod rezonabil existența unei minime critici de neconstituționalitate, ea este obligată să analizeze pe fond excepția de neconstituționalitate și să considere, deci, că autorul acesteia a respectat și a cuprins în excepția ridicată cele trei elemente menționate.

31. Așa fiind, Curtea constată că, în prezenta cauză, indicarea temeiurilor constituționale nu este suficientă pentru determinarea, în mod rezonabil, a criticilor vizate de autori. În același sens a statuat Curtea și prin Decizia nr. 785 din 16 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 9 septembrie 2011, prilej cu care a stabilit că „simpla enumerare a unor dispoziții constituționale sau convenționale nu poate fi considerată o veritabilă critică de neconstituționalitate. Dacă ar proceda la examinarea excepției de neconstituționalitate motivate într-o asemenea manieră eliptică, instanța de control constituțional s-ar substitui autorului acesteia în formularea unor critici de neconstituționalitate, ceea ce ar echivala cu un control efectuat din oficiu, inadmisibil însă, în condițiile în care art. 29 alin. (4) din Legea nr. 47/1992 precizează că «sesizarea Curții Constituționale se dispune de către instanța în fața căreia s-a ridicat excepția de neconstituționalitate, printr-o încheiere care va cuprinde punctele de vedere ale părților, opinia instanței asupra excepției, și va fi însoțită de dovezile depuse de părți.» (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 627 din 29 mai 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 23 iulie 2008).

32. Dat fiind caracterul general al textelor constituționale invocate, precum și lipsa explicitării pretinsei relații de contrariedade a dispozițiilor legale criticate față de acestea, Curtea reține că nu se poate identifica în mod rezonabil nicio critică de neconstituționalitate, astfel încât urmează să respingă, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală.

33. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 280, art. 281, art. 282, art. 344 alin. (2), art. 345 alin. (1) și art. 421 pct. 2 lit. b) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Labina Aurelia Lucica și Bud Andrei în Dosarul nr. 3.906/62/2015 al Curții de Apel Brașov — Secția penală.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Brașov — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Pronunțată în ședința din data de 17 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 269

din 24 aprilie 2018

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b) și art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Veisa.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b) și art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată, excepție ridicată de Societatea Cristim 2 Prodcum — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.337/215/2016 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.205D/2017.

2. La apelul nominal se prezintă, pentru autoare, avocatul Gabriel Manu din cadrul Baroului București, cu împuternicire avocațială depusă la dosar. Lipsește partea Agenția Națională de Administrare Fiscală, față de care procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra cauzei și arată că partea lipsă a comunicat la dosar concluzii scrise prin care solicită respingerea excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele acordă cuvântul apărătorului autoarei, care solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, reiterând motivele cuprinse în notele scrise aflate la dosar. Depune concluzii scrise în completarea concluziilor orale.

4. Reprezentantul Ministerului Public, având cuvântul, solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că dispozițiile art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 nu aduc atingere art. 1 alin. (5) din Constituție, întrunind cerințele de claritate și predictibilitate astfel încât să permită destinatarului normei să își conformeze conduita. Face referire la jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului în materie, reținând că profesioniștii trebuie să dea dovadă de maximă prudență în desfășurarea activităților profesionale. Precizează că, în cauză, prin art. 4 lit. f) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, este definită noțiunea de „comerț ambulant” la care face trimitere organul constator în mențiunile cuprinse în procesul-verbal de constatare. Cât privește dispozițiile art. 3 din Legea nr. 12/1990, arată că, prin Decizia nr. 128 din 9 martie 2017, instanța de control constituțional a statuat că măsura confiscării este o privire de proprietate impusă de necesitatea protejării populației împotriva unor activități comerciale ilicite, fiind permisă expres de art. 44 alin. (9) din Legea fundamentală.

5. Apărătorul autoarei excepției, având cuvântul în replică, solicită instanței de control constituțional să constate că dispozițiile art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 au căzut în desuetudine.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

6. Prin Încheierea din 27 iunie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 12.337/215/2016, **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 lit. b) și art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată.** Excepția a fost ridicată de Societatea Cristim 2 Prodcum — S.R.L. din București în soluționarea apelului declarat împotriva Sentinței civile nr. 12.016 din 24 octombrie 2016, pronunțată de Judecătoria Craiova în Dosarul nr. 12.337/215/2016, în contradictoriu cu Agenția Națională de Administrare Fiscală, având ca obiect anularea unui proces-verbal de contravenție.

7. În motivarea excepției de neconstituționalitate autoarea susține, în esență, că natura faptei prevăzute de art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 și gravitatea sancțiunii, așa cum este prevăzută de art. 3 din același act normativ, ar justifica încadrarea contravenției ca aparținând materiei penale în sensul Convenției pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Susține, de asemenea, că textele de lege criticate, prin redactarea cu titlu general și prin lipsa definițiilor sau trimiterilor în măsură să clarifice domeniul de aplicare, nu sunt de natură să îndeplinească cerințele de claritate. În particular, arată că niciunul dintre termenii folosiți de textul criticat — vânzare, caracter ambulant, mărfuri, locuri autorizate — nu este definit, și nici noțiunea de „locuri autorizate de primării, consilii județene sau prefecturi”. Arată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, legiuitorul are o obligație implicită de a asigura claritatea și precizia normelor legale, indiferent de natura lor. Susține că standardele de calitate normativă trebuie să fie mai ridicate în domeniile de drept ce au natură penală, în caz contrar subiecții de drept fiind supuși riscului unor sancțiuni disproporționate pentru încălcarea unor obligații nedefinite și, ca atare, arbitrar stabilite, în dezacord cu art. 1 alin. (5) și art. 23 alin. (12) din Constituție. Consideră că măsura confiscării reprezintă, prin natura ei, o atingere adusă dreptului de proprietate sub forma privării de proprietate, astfel încât se justifică controlul de constituționalitate a prevederilor art. 3 din Legea nr. 12/1990 coroborat cu art. 1 lit. b) din același act normativ raportat la art. 44 alin. (1) din Constituție. Reține că scopul normelor criticate este acela de a proteja populația de activitățile comerciale constând în vânzarea în afara locurilor ce fac obiectul autorizării organelor administrative locale. Însă, ca urmare a modului general de redactare a textului de lege criticat, ipoteza normei legale poate să acopere întreaga activitate desfășurată de subiectul de drept acuzat că ar fi încălcat respectiva normă. Arată că sancțiunea reglementată prin art. 3 din Legea nr. 12/1990 constituie o amenințare cu privire la viabilitatea financiară a subiectului de drept, cu atât mai mult cu cât activitățile ce sunt susceptibile de a atrage aplicabilitatea art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 sunt desfășurate mai ales de întreprinderi de dimensiuni reduse, în mediul rural și care nu dețin resurse financiare suficiente pentru a suporta pierderea venitului.

8. **Tribunalul Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază ca fiind neîntemeiată excepția de

neconstituționalitate, în condițiile în care rațiunea textului de lege criticat este aceea de a proteja în continuare populația împotriva unor activități comerciale ilicite, fiind în deplin acord cu preocuparea statului de a asigura libertatea comerțului și de a proteja concurența loială, pentru salvagardarea intereselor generale ale populației. Consideră că textele de lege criticate nu contravin dispozițiilor constituționale invocate, ci, dimpotrivă, asigură respectarea acestora. Reține, de asemenea, că măsura confiscării aplicată autoarei este prevăzută de lege, astfel încât nu se poate reține încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 23 alin. (12). În ceea ce privește pretinsa încălcare a art. 44 alin. (1) din Legea fundamentală, care consacră garantarea dreptului de proprietate, reține că acest drept nu este unul absolut, ci trebuie exercitat în condițiile stabilite de legiuitor. Or limitările aduse dreptului de proprietate prin obligarea persoanei juridice care a săvârșit o contravenție de a achita amenda aplicată, diminuându-i în acest fel patrimoniul, și confiscarea bunurilor prevăzute de lege sunt necesare într-o societate democratică tocmai pentru a se asigura respectarea normelor legale de către persoanele care le-au nesocotit sau imperativul desfășurării unei activități economice în cadrul fixat de legiuitor și protejării populației împotriva activităților comerciale ilicite, fiind în același timp proporționale cu scopul legitim urmărit și respectând un echilibru echitabil între cerințele de interes general ale colectivității și protecția drepturilor fundamentale ale persoanei.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Referitor la pretinsa lipsă de claritate și previzibilitate a normei, consideră excesivă cerința de definire a fiecărui/fiecărei termen/sintagme utilizat(te) în textul de lege. În acest sens, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 184 din 29 martie 2016. În ceea ce privește eventuala atingere adusă dreptului de proprietate, prin instituirea sancțiunii contravenționale a confiscării bunurilor care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1 din Legea nr. 12/1990 și a sumelor de bani și bunurilor dobândite prin săvârșirea contravenției, invocă Decizia Curții Constituționale nr. 128 din 9 martie 2017, în care instanța de control constituțional a reamintit jurisprudența sa constantă potrivit căreia aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv măsura confiscării unor bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii. În acest sens, reține Decizia nr. 56 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, Decizia nr. 67 din 18 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 19 iulie 2000, Decizia nr. 261 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 5 august 2003, precum și Decizia nr. 472 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 17 ianuarie 2005.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, punctul de vedere al Guvernului, concluziile scrise depuse de autoare și de Agenția Națională de Administrare Fiscală, concluziile apărătorului autoarei excepției, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 1 lit. b) și art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, care au următorul conținut:

— Art. 1 lit. b): „*Următoarele fapte reprezintă activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite și constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii penale, infracțiuni: (...) b) vânzarea ambulată a oricăror mărfuri în alte locuri decât cele autorizate de primării, consilii județene sau prefecturi;*”;

— Art. 3: „*Bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, precum și sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă.*”

14. Întrucât dispozițiile legale atacate ca neconstituționale sunt anterioare Constituției, s-ar fi putut invoca abrogarea acestora, în temeiul art. 154 alin. (1) din Constituție, dar această funcție abrogativă a Constituției nu se impune prin ea însăși. Ea presupune confruntarea dintre Constituție și dispoziția legală anterioară, pentru a face aplicarea principiului *lex posterior derogat priori* și a asigura supremația Constituției asupra actelor inferioare. Curtea constată însă că întregul act normativ a fost receptat în noua ordine constituțională instaurată ca urmare a intrării în vigoare a Constituției din 1991, o atare concluzie fiind justificată de activitatea legislativă ce a privit Legea nr. 12/1990 după data de 8 decembrie 1991, respectiv intervențiile legislative aduse prin numeroase acte normative modificatoare și republicările acesteia, precum și de aplicarea continuă a actului normativ de către autoritățile publice.

15. Autoarea excepției susține că prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (5) privind principiul legalității, art. 20 alin. (1) — „*Tratatele internaționale privind drepturile omului*”, art. 23 alin. (12) potrivit căruia nicio pedeapsă nu poate fi stabilită sau aplicată decât în condițiile și în temeiul legii și art. 44 alin. (1) privind garantarea dreptului de proprietate privată, conținutul și limitele acestui drept. Totodată, invocă dispozițiile art. 7 — „*Nicio pedeapsă fără lege*” și art. 1 referitor la protecția proprietății din Protocolul nr. 1 adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că Legea nr. 12/1990, act normativ preconstituțional, a fost adoptată la data de 6 august 1990 și a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 97 din 8 august 1990. Soluția legislativă criticată, prevăzută de dispozițiile art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990, se regăsea la lit. i) a textului menționat și avea, la data intrării în vigoare a legii, următorul conținut: „*Constituie activități comerciale ilicite și au ca efect aplicarea, față de cei care le-au săvârșit, a măsurilor prevăzute în prezenta lege, următoarele: i) vânzarea de mărfuri de către comercianți în alte locuri decât cele autorizate de primării sau în afara condițiilor înscrise în licențe;*”. Prin Legea nr. 42/1991 pentru modificarea și completarea Legii nr. 12/1990 privind protejarea populației împotriva unor activități comerciale ilicite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 17 iunie 1991, de asemenea act normativ preconstituțional, dispozițiile art. 1 lit. i) au fost modificate și se regăseau în art. 1 lit. b) din lege cu următorul cuprins: „*Constituie activități comerciale ilicite și atrag răspunderea contravențională sau penală, după caz, față de cei care le-au săvârșit, următoarele fapte: (...) b) vânzarea ambulată a oricăror mărfuri în alte locuri decât cele autorizate de primării sau prefecturi*”, această formă menținându-se și după republicările legii în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 20 iunie 1991, respectiv nr. 291 din 5 mai 2009. Ulterior republicării din 2009, art. 1 lit. b) a fost modificat prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii

nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, în sensul că „*Următoarele fapte reprezintă activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite și constituie contravenții, dacă nu au fost săvârșite în astfel de condiții încât să fie considerate, potrivit legii penale, infracțiuni: (...) b) vânzarea ambulantă a oricărui mărfuri în alte locuri decât cele autorizate de primărie, consilii județene sau prefecturi*”. În urma republicării actului normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, s-a menținut soluția legislativă astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 187/2012.

17. Autoarea excepției susține, în esență, că textele de lege criticate, prin redactarea cu titlu general și prin lipsa definițiilor sau trimiterilor în măsură să clarifice domeniul de aplicare, nu sunt de natură să îndeplinească cerințele de claritate. În particular, arată că niciunul dintre termenii folosiți de textul criticat — vânzare, caracter ambulant, mărfuri, locuri autorizate — nu este definit, și nici noțiunea de „*locuri autorizate de primărie, consilii județene sau prefecturi*”.

18. Cu privire la cerințele de calitate a actelor normative, Curtea, în jurisprudența sa, a statuat că orice act normativ trebuie să îndeplinească anumite condiții calitative, printre acestea numărându-se previzibilitatea, ceea ce presupune că acesta trebuie să fie suficient de precis și clar pentru a putea fi aplicat (a se vedea în acest sens, spre exemplu, Decizia nr. 189 din 2 martie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2006). În același sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat că legea trebuie, într-adevăr, să fie accesibilă justițiabilului și previzibilă în ceea ce privește efectele sale. Pentru ca legea să satisfacă cerința de previzibilitate, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii de apreciere a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului (a se vedea Hotărârea din 4 mai 2000, pronunțată în Cauza *Rotaru împotriva României*, paragraful 52, și Hotărârea din 25 ianuarie 2007, pronunțată în Cauza *Sissanis împotriva României*, paragraful 66).

19. De asemenea, o lege îndeplinește condițiile calitative impuse de Constituție numai dacă norma este enunțată cu suficientă precizie pentru a permite cetățeanului să își adapteze conduita în funcție de aceasta, astfel încât, apelând la nevoie la consiliere de specialitate în materie, el să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, față de circumstanțele speței, consecințele care ar putea rezulta dintr-o anumită faptă și să își corecteze conduita (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragraful 17).

20. Totodată, având în vedere principiul aplicabilității generale a legilor, Curtea de la Strasbourg a reținut că formularea acestora nu poate prezenta o precizie absolută. Una dintre tehnicile standard de reglementare constă în recurgerea mai degrabă la categorii generale, decât la liste exhaustive. Astfel, numeroase legi folosesc, prin forța lucrurilor, formule mai mult sau mai puțin vagi, a căror interpretare și aplicare depind de practică. Oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară, inclusiv într-o normă de drept penal. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna. Deși certitudinea în redactarea unei legi este un lucru dorit, aceasta ar putea antrena o rigiditate excesivă, or legea trebuie să fie capabilă să se adapteze schimbărilor de situație. Rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor, dezvoltarea progresivă a dreptului penal prin intermediul jurisprudenței ca izvor de drept fiind o componentă necesară și bine înrădăcinată în tradiția legală a statelor membre.

21. În ceea ce privește accesibilitatea legii, Curtea Constituțională a reținut că, din punct de vedere formal, aceasta

are în vedere aducerea la cunoștința publică a actelor normative de rang infraconstituțional și intrarea în vigoare a acestora, care se realizează în temeiul art. 78 din Constituție, respectiv legea se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la 3 zile de la data publicării sau la o dată ulterioară prevăzută în textul ei. Însă, pentru a fi îndeplinită cerința de accesibilitate a legii, nu este suficient ca o lege să fie adusă la cunoștința publică, ci este necesar ca între actele normative care reglementează un anumit domeniu să existe o conexiune logică pentru a da posibilitatea destinatarilor acestora să determine conținutul domeniului reglementat (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 363 din 7 mai 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 495 din 6 iulie 2015, paragrafele 26 și 27).

22. Față de cele prezentate, raportând prevederile art. 1 lit. b) din Legea nr. 12/1990 la principiile mai sus enunțate, Curtea constată că acestea sunt în deplin acord cu principiul legalității înscris în art. 1 alin. (5) din Constituție.

23. Astfel, Curtea reține că Legea nr. 12/1990 reprezintă norma generală având ca obiect de reglementare protejarea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite. Cu privire la activitatea de comercializare a produselor/serviciilor de piață, Curtea reține însă că legea specială — care reglementează principiile generale privind desfășurarea activităților comerciale — este Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 privind comercializarea produselor și serviciilor de piață, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 603 din 31 august 2007, cu modificările și completările ulterioare, act normativ care urmărește dezvoltarea rețelei de distribuție a produselor și serviciilor de piață, respectarea principiilor liberei concurențe, protecției vieții, sănătății, securității și intereselor economice ale consumatorilor, precum și a mediului. Potrivit art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000, prin acest act normativ se are în vedere realizarea următoarelor obiective: a) stimularea dezvoltării activității de comercializare a produselor și serviciilor de piață; b) încurajarea liberei inițiative, asigurarea concurenței loiale și a liberei circulații a produselor și serviciilor de piață; c) informarea corectă și protejarea intereselor consumatorilor, precum și posibilitatea asigurării produselor și serviciilor de piață în zonele de vecinătate ale acestora; d) modernizarea și dezvoltarea formelor de distribuție; e) promovarea diverselor tipuri de rețele de distribuție și forme de vânzare; f) stimularea dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii cu activitate de comercializare a produselor și serviciilor de piață; g) susținerea și ocrotirea activității comerciale și de prestări de servicii de piață în zonele defavorizate.

24. Curtea reține că, în cuprinsul Ordonanței Guvernului nr. 99/2000, legiuitorul delegat a stabilit că prin „*comerț ambulant*” se înțelege „*activitatea de comercializare cu amănuntul realizată prin trecere dintr-un loc în altul, în rulote mobile, standuri mobile, chioșcuri mobile sau în vehicule special amenajate*” [art. 4 lit. f)], de asemenea, în art. 4 lit. p) din același act normativ reglementându-se comerțul în zonele publice ca fiind „*activitatea de comercializare a produselor și serviciilor, desfășurată permanent sau sezonier în piețe, târguri, oboare, pasaje publice, porturi, aeroporturi, gări, autogări, drumuri publice și străzi sau orice zonă de altă natură destinată folosinței publice*”. Totodată, Curtea observă că Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 reglementează activitățile din sectorul comercial și al serviciilor de piață privind cerințele necesare desfășurării acestor activități, structurile de vânzare, practicile comerciale și regulile generale de comercializare, precum și sancțiunile în caz de nerespectare a prevederilor acesteia, iar, potrivit art. 5 alin. (1) din capitolul II — „*Cerințe și criterii necesare desfășurării activității comerciale*”, „*orice exercițiu comercial se desfășoară numai de către comercianți autorizați în condițiile legii*”. În același fel, art. 6 din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000 stabilește că, în zone publice, comerțul se desfășoară în structuri de vânzare cu sediu fix sau ambulant, iar „*exercitarea*

activității de comercializare în zone publice este supusă acordului autorităților administrațiilor publice locale sau ale sectoarelor municipiului București, după caz, cu respectarea regulamentelor proprii ale acestora și a planurilor de urbanism”, acest acord fiind necesar și în cazul transferului, mutării sau extinderii unui exercițiu comercial, precum și în cazul modificărilor aduse structurii de vânzare.

25. Așadar, Curtea constată că actul normativ precitat reglementează atât cu privire la autorizațiile necesare a fi obținute pentru desfășurarea activității de către comerciant, cât și la împrejurarea că, în afara condițiilor stabilite, exercitarea activității de comercializare în zone publice este supusă acordului autorităților administrațiilor publice locale sau ale sectoarelor municipiului București, după caz, cu respectarea regulamentelor proprii ale acestora și a planurilor de urbanism, potrivit art. 6 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 99/2000. Or, având în vedere că atât actele normative la care s-a făcut referire în precedent, cât și regulamentele referitoare la organizarea și desfășurarea activităților comerciale și a serviciilor de piață în zonele publice, adoptate prin hotărârea consiliilor locale, sunt publice, fiind accesibile destinatarilor lor, aceștia din urmă nu se pot prevala de necunoașterea legii pentru a justifica desfășurarea unor activități comerciale ilicite (*nemo censetur ignorare legem*) și nici nu pot invoca o lipsă de claritate a normelor criticate, de vreme ce între actele normative precitate, care reglementează cerințele necesare desfășurării activităților din sectorul comercial și al serviciilor de piață, există o conexiune logică astfel încât destinatarii acestora să determine conținutul domeniului reglementat, cu atât mai mult cu cât persoanele vizate efectuează în mod obișnuit acte de comercializare.

26. De altfel, instanța de la Strasbourg a constatat că semnificația noțiunii de previzibilitate depinde într-o mare măsură de conținutul textului despre care este vorba și de domeniul pe care îl acoperă, precum și de numărul și de calitatea destinatarilor săi. Principiul previzibilității legii nu se opune ideii ca persoana în cauză să fie determinată să recurgă la îndrumări clarificatoare pentru a putea evalua, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele ce ar putea rezulta dintr-o anumită faptă. Este, în special, cazul profesioniștilor, care sunt obligați să dea dovadă de o mare prudență în exercitarea profesiei lor, motiv pentru care se așteaptă din partea lor să acorde o atenție specială evaluării riscurilor pe care aceasta le prezintă (Hotărârea din 15 noiembrie 1996, pronunțată în Cauza *Cantoni împotriva Franței*, paragraful 35; Hotărârea din 24 mai 2007, pronunțată în Cauza *Dragotoni și Militaru-Pidhorni împotriva României*, paragraful 35; Hotărârea din 20 ianuarie 2009, pronunțată în Cauza *Sud Fondi S.R.L. și alții împotriva Italiei*, paragraful 109).

27. În ceea ce privește dispozițiile art. 3 din Legea nr. 12/1990, Curtea constată că acestea au mai fost supuse controlului de constituționalitate prin Decizia nr. 128 din 9 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 393 din 25 mai 2017, instanța de control constituțional respingând, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate. În paragrafele 14—20 ale deciziei precitate, Curtea a observat că soluția legislativă criticată a fost inițial prevăzută de dispozițiile art. 3 alin. (3) din Legea nr. 12/1990. Prin Legea nr. 42/1991 pentru modificarea și completarea Legii nr. 12/1990, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 129 din 17 iunie 1991, dispozițiile art. 3 alin. (3) au fost modificate și reunite în cadrul art. 4 din lege, iar, după republicarea Legii nr. 12/1990 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 133 din 20 iunie 1991, acestea se regăseau în art. 6 din lege. Ca urmare a unei noi republicări a Legii nr. 12/1990 în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 5 mai 2009, soluția legislativă criticată se regăsea în art. 4 din lege, modificat prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 757 din 12 noiembrie 2012, având, sub aspectul soluției

legislative, configurarea normativă acum în vigoare. Ca urmare a republicării actului normativ în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 121 din 18 februarie 2014, în prezent, soluția legislativă, astfel cum a fost modificată prin Legea nr. 187/2012, se regăsește la art. 3 din Legea nr. 12/1990, criticat în prezenta cauză, având următorul conținut: „*Bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, precum și sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă.*”

28. Curtea a reținut, de asemenea, că, în ceea ce privește art. 3 din Legea nr. 12/1990, în vigoare, soluția legislativă pe care o cuprinde a produs efecte încă din 8 august 1990, legea prevăzând, în mod similar, în toate formele sale, că bunurile care fac obiectul contravențiilor, mărfurile sau produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea contravențiilor, dacă sunt ale contravenientului sau ale agentului economic, ca și sumele de bani și lucrurile dobândite, în mod vădit, prin săvârșirea contravenției, așadar bunurile care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea vreuneia dintre faptele prevăzute la art. 1, dacă sunt ale contravenientului, precum și sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției se confiscă. Această soluție legislativă a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate — anterior Deciziei nr. 128 din 9 martie 2017 —, într-o bogată jurisprudență Curtea constatând că măsura confiscării cu privire la mărfurile și produsele care au servit sau au fost destinate să servească la săvârșirea activităților comerciale ilicite prevăzute de art. 1 din Legea nr. 12/1990, precum și a sumelor de bani și a lucrurilor dobândite prin săvârșirea respectivelor contravenții reprezintă o privire de proprietate impusă de necesitatea protejării populației împotriva unor activități comerciale ilicite. O atare atingere adusă dreptului de proprietate este permisă expres de dispozițiile art. 44 alin. (9) din Constituție, potrivit cărora: „*Bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni ori contravenții pot fi confiscate numai în condițiile legii.*” Soluția legislativă criticată nu instituie o prezumție de dobândire ilicită a bunurilor a căror proveniență nu poate fi justificată, deoarece presupune existența dovedirii caracterului ilicit al dobândirii, iar măsura confiscării beneficiilor și încasărilor rezultate din vânzarea unor asemenea mărfuri apare ca o măsură subsidiară dobândirii ilegale și se impune tocmai pentru că acestea au servit la săvârșirea contravenției (în acest sens, Decizia nr. 429 din 18 noiembrie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 868 din 5 decembrie 2003, Decizia nr. 76 din 26 februarie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 206 din 9 martie 2004, Decizia nr. 148 din 23 februarie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 14 martie 2006, Decizia nr. 225 din 13 martie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 325 din 15 mai 2007, Decizia nr. 262 din 6 martie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 407 din 30 mai 2008, Decizia nr. 135 din 5 februarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 151 din 11 martie 2009, Decizia nr. 433 din 15 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 344 din 25 mai 2010).

29. Totodată, Curtea a reamintit jurisprudența sa constantă potrivit căreia aplicarea și executarea unor sancțiuni pecuniare, inclusiv măsura confiscării unor bunuri sau valori, cu toate că determină în mod direct diminuarea patrimoniului celui sancționat, nu încalcă dispozițiile constituționale privind ocrotirea proprietății private, întrucât sunt consecința unor încălcări ale legii (în acest sens, Decizia nr. 56 din 13 aprilie 1999, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 222 din 20 mai 1999, Decizia nr. 67 din 18 aprilie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 334 din 19 iulie 2000, Decizia nr. 261 din 24 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 561 din 5 august 2003, precum și Decizia nr. 472 din 4 noiembrie 2004, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 52 din 17 ianuarie 2005).

30. În ceea ce privește critica potrivit căreia prin dispozițiile de lege contestate s-ar încălca prevederile art. 1 referitoare la protecția proprietății din Primul Protocol la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, Curtea a observat că instanța de la Strasbourg, deși a recunoscut că o anumită măsură de confiscare a unor bunuri reprezintă o priveră de proprietate, a reținut că aceasta nu intră sub incidența celei de-a doua fraze din paragraful 1 al art. 1 din Primul Protocol, ci ține de paragraful 2, care reglementează folosința bunurilor în conformitate cu interesul general. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat că, în speță, confiscarea efectuată a avut drept scop prevenirea folosirii bunurilor confiscate de către reclamant pentru săvârșirea altor infracțiuni (Hotărârea din 22 februarie 1994, pronunțată în Cauza *Raimondo împotriva Italiei*).

31. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură să ducă la reconsiderarea jurisprudenței Curții, atât soluția, cât și considerentele deciziilor menționate își păstrează valabilitatea și în cauza de față.

32. În mod distinct de considerentele precitate, Curtea, analizând susținerile autoarei excepției privind înțelesul sintagmei „*sumele de bani și bunurile dobândite prin săvârșirea contravenției*” din cuprinsul art. 3 din Legea nr. 12/1990, a reținut, în Decizia nr. 242 din 19 aprilie 2018^{*}), nepublicată la data redactării prezentei decizii, ca fiind relevante dispozițiile art. 25 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 227/2015 privind Codul fiscal, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 688 din 10 septembrie 2015, potrivit căreia „*Următoarele cheltuieli nu sunt deductibile: b) dobânzile/majorările de întârziere, amenzile, confiscările și penalitățile, datorate către autoritățile române/străine, potrivit prevederilor legale, cu excepția celor aferente contractelor încheiate cu aceste autorități*”, ale art. 68 alin. (7) lit. f) din același act normativ, care, de asemenea, prevăd că „*Nu sunt cheltuieli deductibile: (...) f) dobânzile/majorările de întârziere, amenzile, sumele sau valoarea bunurilor confiscate ca urmare a încălcării dispozițiilor legale în vigoare și penalitățile, datorate autorităților române/străine, potrivit prevederilor legale, cu excepția celor plătite, conform clauzelor din contractele comerciale încheiate cu aceste autorități*.” Totodată, Curtea a constatat că, potrivit art. 14 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 547 din 23 iulie 2015, având denumirea marginală „*Prevalența conținutului economic al situațiilor relevante din punct de vedere fiscal*”, veniturile, alte beneficii și elemente patrimoniale sunt supuse legislației fiscale indiferent dacă sunt obținute din acte sau fapte ce îndeplinesc sau nu cerințele altor dispoziții legale. Situațiile de fapt relevante din punct de vedere

fiscal se apreciază de organul fiscal în concordanță cu realitatea lor economică, determinată în baza probelor administrate în condițiile Codului de procedură fiscală, iar atunci când există diferențe între fondul sau natura economică a unei operațiuni sau tranzacții și forma sa juridică, organul fiscal apreciază aceste operațiuni sau tranzacții cu respectarea fondului economic al acestora. Totodată, organul fiscal stabilește tratamentul fiscal al unei operațiuni având în vedere doar prevederile legislației fiscale, tratamentul fiscal nefiind influențat de faptul că operațiunea respectivă îndeplinește sau nu cerințele altor prevederi legale. În aceste condiții, Curtea a reținut că aceste din urmă prevederi reprezintă temeiul reîncadrării operațiunilor economice, al redefinirii stării de fapt fiscale în scopul impozitării veniturilor sau bunurilor persoanelor fizice, persoanelor juridice sau entităților fără personalitate juridică.

33. Așadar, Curtea a constatat că alin. (3) al art. 14 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală prevede, în mod expres, eliminarea criteriului legalității operațiunii atunci când se analizează dreptul de deducere a unei cheltuieli ori a taxei pe valoarea adăugată aferente unei achiziții de bunuri sau servicii. Cu toate acestea, potrivit alin. (2) al art. 14 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, realitatea economică trebuie apreciată doar pe baza probelor administrate, orice redefinire fiscală a unor operațiuni fiind necesar să se facă în acord cu art. 12 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală, așadar respectându-se principiul bunei-credințe, în aceeași măsură contribuabilul având dreptul să contribuie chiar el la clarificarea stării de fapt fiscale, în temeiul art. 9 din Legea nr. 207/2015 privind Codul de procedură fiscală.

34. În aceste condiții, Curtea a constatat că dispozițiile art. 3 din Legea nr. 12/1990, care prevăd confiscarea veniturilor din activități comerciale ilicite, nu sunt afectate de vicii de neconstituționalitate, având în vedere, astfel cum s-a arătat, că măsura confiscării unor bunuri sau valori reprezintă consecința unei încălcări a legii, este o măsură subsidiară dobândirii ilegale a beneficiilor/încasărilor și se impune tocmai pentru că acestea au servit la săvârșirea contravenției, eventualele nemulțumiri ale autoarei excepției de neconstituționalitate referitoare la obligațiile fiscale aferente operațiunilor desfășurate de aceasta fiind necesar a fi soluționate în concurs cu organele fiscale, în acord cu normele fiscale în vigoare, pentru a se ajunge la concluzia că anumite operațiuni nu au fundament economic și nu atrag consecințe fiscale.

35. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Cristim 2 Prodcom — S.R.L. din București în Dosarul nr. 12.337/215/2016 al Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 1 lit. b) și art. 3 din Legea nr. 12/1990 privind protejerea populației împotriva unor activități de producție, comerț sau prestări de servicii ilicite, republicată, sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Dolj — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 24 aprilie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

^{*}) Decizia Curții Constituționale nr. 242 din 19 aprilie 2018 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 600 din 13 iulie 2018.

ACTE ALE FONDULUI DE GARANTARE A ASIGURAȚILOR

FONDUL DE GARANTARE A ASIGURAȚILOR

INSTRUCȚIUNE

privind întocmirea și depunerea raportării contabile la 30 iunie 2018 de către Fondul de garantare a asiguraților

În conformitate cu prevederile art. 24 lit. a) pct. (vii) și art. 30 din Legea nr. 213/2015 privind Fondul de garantare a asiguraților, în baza prevederilor art. 9 lit. h) din Statutul Fondului de garantare a asiguraților*), a prevederilor din Reglementările contabile aferente situațiilor financiare anuale aplicabile Fondului de garantare a asiguraților, aprobate prin Norma Autorității de Supraveghere Financiară nr. 15/2016, și a prevederilor din Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

Fondul de garantare a asiguraților emite următoarea instrucțiune:

Art. 1. — Prezenta instrucțiune stabilește modul de întocmire a raportărilor contabile la 30 iunie 2018 de către Fondul de garantare a asiguraților, denumit în continuare *Fond*, și de depunere a acestora la unitatea teritorială a Ministerului Finanțelor Publice, cu respectarea prevederilor Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și a Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 15/2016 privind aprobarea Reglementărilor contabile aferente situațiilor financiare anuale aplicabile Fondului de garantare a asiguraților.

Art. 2. — (1) Fondul menționat la art. 1 depune raportări contabile la 30 iunie 2018, la unitatea teritorială a Ministerului Finanțelor Publice, în format hârtie și format electronic sau numai în format electronic, având atașată o semnătură electronică extinsă.

(2) Formatul electronic al raportărilor contabile la 30 iunie 2018, generat prin programul de asistență, constă într-un fișier PDF având atașat un fișier xml care conține datele de identificare a Fondului, precum și un fișier cu extensia zip. Fișierul cu extensia zip conține raportările contabile la 30 iunie 2018 și documentele cerute de lege, așa cum acestea sunt întocmite de Fond, scanate alb-negru, lizibil și cu o rezoluție care să permită încadrarea în limita a 9,5 MB a fișierului PDF la care este atașat fișierul zip.

(3) Formatul electronic prevăzut la alin. (2) conține formularistica necesară și programul de verificare cu documentația de utilizare aferentă și este obținut prin folosirea programului de asistență elaborat de Ministerul Finanțelor Publice pentru întocmirea raportărilor contabile la 30 iunie 2018.

(4) Programul de asistență este pus la dispoziția Fondului în mod gratuit de unitatea teritorială a Ministerului Finanțelor Publice sau poate fi descărcat de pe serverul de web al Ministerului Finanțelor Publice, de la adresa www.mfinante.ro.

(5) Raportările contabile la 30 iunie 2018 pot fi depuse la registratura unității teritoriale a Ministerului Finanțelor Publice sau la oficiile poștale, prin scrisori cu valoare declarată, potrivit prevederilor Hotărârii Guvernului nr. 627/1995 privind îmbunătățirea disciplinei depunerii bilanțurilor contabile și a altor documente cu caracter financiar-contabil și fiscal, de către operatorii economici și alți contribuabili.

Art. 3. — (1) Fondul întocmește și depune raportări contabile la 30 iunie 2018 care cuprind următoarele formulare:

- bilanț (cod 10) — conform anexei nr. 1;
- cont de profit și pierdere (cod 20) — conform anexei nr. 2;
- date informative (cod 30) — conform anexei nr. 3.

(2) Formularele prevăzute la alin. (1) cuprinse în raportările contabile la 30 iunie 2018 sunt întocmite pe baza bilanțului de verificare a conturilor sintetice încheiată la data de 30 iunie 2018 prin utilizarea planului de conturi aplicabil, conform Normei Autorității de Supraveghere Financiară nr. 15/2016 privind

aprobarea Reglementărilor contabile aferente situațiilor financiare anuale aplicabile Fondului de garantare a asiguraților.

Art. 4. — (1) Raportările contabile la 30 iunie 2018 sunt semnate de persoanele în drept și de către administratorul sau persoana care are obligația gestionării Fondului și includ și numele în clar al acestora. Calitatea persoanei care a întocmit raportările contabile la 30 iunie 2018 se completează cu director economic, contabil-șef sau altă persoană împuternicită să îndeplinească această funcție, potrivit legii.

(2) Prin persoană împuternicită să îndeplinească această funcție se înțelege orice persoană angajată potrivit legii, care îndeplinește condițiile prevăzute de Legea contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — (1) Fondul completează datele de identificare (denumire, adresă și telefon), cele referitoare la încadrarea corectă în forma de proprietate (anexa nr. 1), precum și codul unic de înregistrare, citeț, și codul privind activitatea, fără a se folosi prescurtări sau inițiale.

(2) Necompletarea corectă pe prima pagină a formularului „Bilanț” a datelor prevăzute la alin. (1) conduce la imposibilitatea identificării Fondului și, în consecință, se consideră că raportările contabile nu au fost depuse.

(3) Fondul completează codul privind activitatea desfășurată, potrivit Clasificării activităților din economia națională — CAEN, actualizată prin Ordinul președintelui Institutului Național de Statistică nr. 337/2007. În cazul în care Fondul desfășoară mai multe activități, se trece codul activității preponderente, care definește profilul Fondului (respectiv codul clasei CAEN al activității preponderente).

(4) Formularele care compun raportările contabile la 30 iunie 2018 se completează în lei. Această unitate de măsură se trece pe fiecare formular în parte.

Art. 6. — Raportările contabile la 30 iunie 2018 avizate de către Consiliul de administrație al Fondului se depun la Autoritatea de Supraveghere Financiară și la unitatea teritorială a Ministerului Finanțelor Publice până cel mai târziu la data de 15 august 2018.

Art. 7. — Anexele nr. 1—3 fac parte integrantă din prezenta instrucțiune.

Art. 8. — Nerespectarea prevederilor prezentei instrucțiuni se sancționează în conformitate cu prevederile Legii contabilității nr. 82/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 9. — La data intrării în vigoare a prezentei instrucțiuni se abrogă Instrucțiunea Fondului de garantare a asiguraților nr. 2/2017 privind întocmirea și depunerea raportărilor contabile la 30 iunie 2017 de către Fondul de garantare a asiguraților, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 31 iulie 2017.

Art. 10. — Prezenta instrucțiune se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Directorul general al Fondului de garantare a asiguraților,

Cristian Roșu

București, 22 iunie 2018.

Nr. 2.

*) Statutul Fondului de garantare a asiguraților nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Județul .....| | |

Entitatea.....

Adresa: localitatea....., sectorul.....,

Str..... nr....., bl.....

Sc....., ap.....

Telefon....., fax.....

Forma de proprietate.....| | |

Activitatea preponderentă

(denumire clasă CAEN).....

Cod clasă CAEN.....| | | | |

Cod unic de înregistrare| | | | | | | | | |

BILANȚ

la data de 30 iunie 2018

Cod10

- lei-

	Denumirea elementului	Nr. rd.	Sold an curent la:	
			01.01.2018	30.06.2018
	A.	B	1	2
A.	ACTIVE IMOBILIZATE			
	I. IMOBILIZĂRI NECORPORALE			
	1. Cheltuieli de constituire (ct. 201-2801-2901)	1		
	2. Cheltuieli de dezvoltare (ct. 203 - 2803 - 2903)	2		
	3. Concesiuni, brevete, licențe, mărci comerciale, drepturi și active similare (ct. 205 - 2805 - 2905)	3		
	4. Alte immobilizări necorporale (ct.208-2808-2908)	4		
	TOTAL (rd. 01 la 04)	5		
	II. IMOBILIZĂRI CORPORALE			
	1. Terenuri și construcții (ct. 211 + 212 -2811 - 2812 - 2911 - 2912)	6		
	2. Instalații tehnice și mașini (ct. 213 + 223 - 2813 - 2913)	7		
	3. Alte instalații, utilaje și mobilier (ct. 214 + 224 -2814- 2914)	8		
	4. Investiții imobiliare (ct. 215 - 2815 - 2915)	9		
	5. Immobilizări corporale în curs de execuție (ct.231 - 2931)	10		
	6. Investiții imobiliare în curs de execuție (ct.235 - 2935)	11		

1) Anexa nr. 1 este reprodusă în facsimil.

	7. Avansuri acordate pentru imobilizări corporale(4093)	12		
	TOTAL (rd. 06 la 12)	13		
	III. IMOBILIZĂRI FINANCIARE			
	1. Împrumuturi acordate Fondului de rezoluție (ct. 2671 -2966* - 2968*)	14		
	2. Alte împrumuturi (ct. 2677 + 2678* + 2679* - 2964 - 2968*)	15		
	TOTAL (rd. 14 la 15)	16		
	ACTIVE IMOBILIZATE - TOTAL (rd. 05 + 13 + 16)	17		
B.	ACTIVE CIRCULANTE			
	I. STOCURI			
	1. Materiale consumabile și materiale de natura obiectelor de inventar (ct. 302 + 303 - 392)	18		
	2. Furnizori - debitori pentru cumpărări de bunuri de natura stocurilor (ct. 4091)	19		
	TOTAL (rd. 18 la 19)	20		
	II. CREANȚE (Sumele care urmează să fie încasate după o perioadă mai mare de un an trebuie prezentate separat pentru fiecare element)			
	1. Sume de încasat de la asigurători (ct.451 - 491* - 492*)	21		
	2. Sume de încasat din recuperarea creanțelor Fondului (ct.453 - 493)	22		
	3. Sume de încasat de la asigurători pentru Fondul de rezoluție (ct.4551 + 4552 - 491* - 492*)	23		
	4. Alte creanțe (ct .4092 + 4094+ 411 + 413 + 418 + 425 + 4282 + 431** + 437** + 4382 + 444** + 445 + 446** + 447** + 4482 + 461 + 473** - 496* + 5187)	24		
	TOTAL (rd. 21 la 24)	25		
	III. INVESTIȚII PE TERMEN SCURT			
	Alte investiții pe termen scurt (ct. 505 + 506 + 507 + din ct. 508 - 595 - 596 -597 - 598 + 5113 + 5114)	26		
	TOTAL (rd. 26)	27		

	IV. CASA ȘI CONTURI LA BĂNCI (din ct. 508 + ct. 5112 + 512 + 531 + 532 + 541 + 542)	28		
	ACTIVE CIRCULANTE - TOTAL (rd. 20 + 25 + 27 + 28)	29		
C.	CHELTUIELI ÎN AVANS (ct. 471) (rd. 31 + 32), din care:	30		
	Sume de reluat într-o perioadă de până la un an (din ct. 471*)	31		
	Sume de reluat într-o perioadă mai mare de un an (din ct. 471*)	32		
D.	DATORII: SUMELE CARE TREBUIE PLĂTITE ÎNTR-O PERIOADĂ DE PÂNĂ LA UN AN			
	1. împrumuturi din emisiunea de obligațiuni, prezentându-se separat împrumuturile din emisiunea de obligațiuni convertibile (ct. 161 - 1691)	33		
	2. Sume datorate instituțiilor de credit (ct. 1621 + 1622 + 1624 + 1625 + 1627 + 5191 + 5192 + 5198)	34		
	3. Datorii comerciale - furnizori (ct. 401 + 404 + 408)	35		
	4. Efecte de comerț de plătit (ct. 403 + 405)	36		
	5. Dobânzi aferente împrumuturilor și datoriilor asimilate (ct.168)	37		
	6. Sume încasate în plus de la asigurători (ct.462*)	38		
	7. Sume datorate cu titlu de despăgubiri/indemnizații creditorilor de asigurări (ct.452)	39		
	8. Sume datorate cu titlu despăgubiri din Fondul de rezoluție (ct. 4559)	40		
	9. Alte datorii, inclusiv datoriile fiscale și datoriile privind asigurările sociale (ct. 1623 + 1626 + 167 + 1687 -1692 + 269 + 419 + 421 + 423 + 426 + 427 + 4281 + 431*** + 437*** + 4381 + 444*** + 446*** + 447*** + 4481 + 462*+ 473*** + 509 + 5186 + 5193 + 5194 + 5195 + 5196 + 5197)	41		
	TOTAL (rd. 33 la 41)	42		

E.	ACTIVE CIRCULANTE NETE/DATORII CURENTE NETE (rd. 29 + 31 - 42 - 61 - 64)	43		
F.	TOTAL ACTIVE MINUS DATORII CURENTE (rd. 17 + 32 + 43)	44		
G.	DATORII: SUMELE CARE TREBUIE PLĂTITE ÎNTR-O PERIOADĂ MAI MARE DE UN AN			
	1. Împrumuturi din emisiunea de obligațiuni, cu prezentarea separată a împrumuturilor din emisiunea de obligațiuni convertibile (ct. 161 - 1691)	45		
	2. Sume datorate instituțiilor de credit (ct. 1621 + 1622 + 1624 + 1625 + 1627 + 5191 + 5192 + 5198)	46		
	3. Sume încasate în plus de la asigurători (ct.462*)	47		
	4. Sume datorate cu titlu de despăgubiri/indemnizații creditorilor de asigurări (ct.452)	48		
	5. Datorii comerciale - furnizori (ct. 401 + 404 + 408)	49		
	6. Efecte de comerț de plătit (ct. 403 + 405)	50		
	7. Dobânzi aferente împrumuturilor și datoriilor asimilate (ct.168)	51		
	8. Sume datorate cu titlu despăgubiri din Fondul de rezoluție (ct. 4559)	52		
	9. Alte datorii, inclusiv datoriile fiscale și datoriile privind asigurările sociale (ct. 1623 + 1626 + 167 + 1687 - 1692 + 269 + 419 + 421 + 423 + 426 + 427 + 4281 + 431*** + 437*** + 4381 + 444*** + 446*** + 447*** + 4481 + 462 + 473*** + 509 + 5186 + 5193 + 5194 + 5195 + 5196 + 5197)	53		
	TOTAL (rd. 45 la 53)	54		
H.	PROVIZIOANE			
	1.Provizioane specifice (ct.141 + 142 + 143 - 149)	55		
	2.Provizioane pentru litigii (ct.1511)	56		
	3. Provizioane pentru beneficiile angajaților (ct. 1515 + 1517)	57		

	4. Alte provizioane (ct. 1512 + 1513 + 1514 + 1518)	58		
	TOTAL (rd. 55 la 58)	59		
I.	VENITURI ÎN AVANS			
	1. Subvenții pentru investiții (ct. 475) (rd. 61+62), din care:	60		
	Sume de reluat într-o perioadă de până la un an (din ct. 475*)	61		
	Sume de reluat într-o perioadă mai mare de un an (din ct. 475*)	62		
	2. Venituri înregistrate în avans (ct. 472) - total (rd. 64 + 65), din care:	63		
	Sume de reluat într-o perioadă de până la un an (din ct. 472*)	64		
	Sume de reluat într-o perioadă mai mare de un an (din ct. 472*)	65		
	TOTAL (rd. 60 + 63)	66		
J.	CAPITAL ȘI REZERVE			
	I. FONDUL DE REZOLUȚIE PENTRU ASIGURĂTORI (ct.103) (rd. 68 + 69), din care:	67		
	1. Fondul de rezoluție aferent asigurărilor generale (ct. 10311 + 10321 + 1033* - 1035*- 10361)	68		
	2. Fondul de rezoluție aferent asigurărilor de viață (ct. 10312 + 10322 + 1033* - 1035*- 10362)	69		
	II. REZERVE DIN REEVALUARE (ct. 105)	70		
	III. REZERVE			
	Alte rezerve (ct. 1068)	71		
	IV. REZULTATUL REPORTAT - CAPITALUL FONDULUI DE GARANTARE A ASIGURAȚILOR (ct. 117)			
		SOLD C	72	
		SOLD D	73	
	V. REZULTATUL EXERCIȚIULUI FINANCIAR (ct. 121)			
		SOLD C	74	
		SOLD D	75	
	Repartizarea profitului (ct. 129)	76		
	CAPITALURI PROPRII - TOTAL (rd. 67 + 70 + 71 + 72 - 73 + 74 - 75 - 76)	77		

* Conturi de repartizat după natura elementelor respective.

** Solduri debitoare ale conturilor respective.

*** Solduri creditoare ale conturilor respective.

DIRECTOR GENERAL

Numele și prenumele.....

Semnătura.....

ÎNTOCMIT,

Numele și prenumele.....

Calitatea.....

Semnătura.....

CONT DE PROFIT ȘI PIERDERE**la data de 30 iunie 2018**

Cod20

- lei -

Denumirea indicatorilor		Nr. rd.	Perioada de raportare	
			01.01.2017- 30.06.2017	01.01.2018- 30.06.2018
A		B	1	2
1	Venituri specifice Fondului de garantare a asiguraților (rd. 02 - rd.03)	1		
	Venituri specifice Fondului de garantare a asiguraților (ct. 701 + 702 + 704 + 705 + 706)	2		
	Reduceri comerciale acordate (ct. 709)	3		
2	Venituri din reevaluarea imobilizărilor corporale (ct. 755)	4		
3	Venituri din subvenții de exploatare (ct.741)	5		
4	Alte venituri din exploatare (ct.758)	6		
	- din care, venituri din subvenții pentru investiții (ct. 7584)	7		
VENITURI DIN EXPLOATARE - TOTAL (rd. 01 + 04 + 05 + 06)		8		
5	Cheltuieli specifice Fondului de garantare a asiguraților (ct.601)	9		
6	a) Cheltuieli cu materialele consumabile (ct.602)	10		
	b) Alte cheltuieli materiale (ct. 603)	11		
	c) Alte cheltuieli externe (cu energie și apă) (ct. 605)	12		
	d) Reduceri comerciale primite (ct. 609)	13		
7	Cheltuieli cu personalul (rd. 15 + 16), din care:	14		
	a) Salarii și indemnizații (ct. 641 + 642)	15		
	b) Cheltuieli cu asigurările și protecția socială (ct. 645)	16		
8	a) Ajustări de valoare privind imobilizările corporale și necorporale (rd. 18-19)	17		
	a.1) Cheltuieli (ct. 6811 + 6813)	18		
	a.2) Venituri (ct. 7813)	19		
	b) Ajustări de valoare privind activele circulante (rd. 21 - 22)	20		

1) Anexa nr. 2 este reprodusă în facsimil.

	b.1) Cheltuieli (ct. 654 + 6814)	21		
	b.2) Venituri (ct. 754 + 7814)	22		
	c) Ajustări de valoare privind creanțele Fondului de garantare a asiguraților (rd.24 - 25)	23		
	c.1) Cheltuieli (ct. 683)	24		
	c.2) Venituri (ct. 783)	25		
9	Alte cheltuieli de exploatare (rd. 27 la 32)	26		
	9.1. Cheltuieli privind prestațiile externe (ct. 611 + 612 + 613 + 614 + 615 + 621 + 622 + 623 + 624 + 625 + 626 + 627 + 628)	27		
	9.2. Cheltuieli cu alte impozite, taxe și vărsăminte asimilate; cheltuieli reprezentând transferuri și contribuții datorate în baza unor acte normative speciale (ct. 635 + 6586*)	28		
	9.3. Cheltuieli cu protecția mediului înconjurător (ct. 652)	29		
	9.4. Cheltuieli din reevaluarea imobilizărilor corporale (ct. 655)	30		
	9.5. Cheltuieli privind calamitățile și alte evenimente similare (ct. 6587)	31		
	9.6. Alte cheltuieli (ct. 6581 + 6582 + 6583 + 6588)	32		
	Ajustări privind provizioanele (rd. 34 - 35)	33		
	- Cheltuieli (ct. 6812)	34		
	- Venituri (ct. 7812)	35		
	Ajustări privind provizioanele specifice (rd.37 - 38)	36		
	- Cheltuieli (ct.684 + 685)	37		
	- Venituri (ct.784 + 785)	38		
	CHELTUIELI DE EXPLOATARE - TOTAL (rd. 9 la 12 - 13 + 14 + 17 + 20 + 23 + 26 + 33 + 36)	39		
	PROFITUL SAU PIERDEREA DIN EXPLOATARE:			
	- Profit (rd. 08 - 39)	40		
	- Pierdere (rd.39 - 08)	41		
10	Venituri din dobânzi (ct. 766)	42		
11	Venituri din investiții financiare cedate (ct.764)	43		
12	Alte venituri financiare (ct.762 + 765 + 767 + 768)	44		
	VENITURI FINANCIARE - TOTAL (rd. 42 + 43 + 44)	45		
13	Ajustări de valoare privind imobilizările financiare și investițiile financiare deținute ca active circulante (rd. 47 - 48)	46		
	- Cheltuieli (ct. 686)	47		

	- Venituri (ct. 786)	48		
14	Cheltuieli privind dobânzile (ct. 666*)	49		
15	Alte cheltuieli financiare (ct. 664 + 665 + 667 + 668)	50		
CHELTUIELI FINANCIARE - TOTAL (rd. 46 + 49 + 50)		51		
PROFITUL SAU PIERDEREA FINANCIAR(Ă):				
	- Profit (rd. 45 - 51)	52		
	- Pierdere (rd.51 - 45)	53		
VENITURI TOTALE (rd. 08 + 45)		54		
CHELTUIELI TOTALE (rd. 39 + 51)		55		
16	PROFITUL SAU PIERDEREA			
	- Profit (rd.54 - 55)	56		
	- Pierdere (rd. 55 - 54)	57		

* Conturi de repartizat după natura elementelor respective.

DIRECTOR GENERAL

Numele și prenumele.....

Semnătura.....

ÎNTOCMIT,

Numele și prenumele.....

Calitatea.....

Semnătura.....

DATE INFORMATIVE

la data de 30 iunie 2018

Cod30

- lei -

I. Date privind rezultatul înregistrat	Nr. rd.	Nr. unități	Sume	
A	B	1	2	
Unități care au înregistrat profit	1			
Unități care au înregistrat pierdere	2			
Unități care nu au înregistrat nici profit, nici pierdere	3			
II. Date privind plățile restante	Nr. rd.	Total (col. 2 + 3)	Din care:	
			Pentru activitatea curentă	Pentru activitatea de investiții
A	B	1	2	3
Plăți restante - total (rd. 05 + 09 + 15 la 19 + 23), din care:	4			
Furnizori restanți - total (rd. 06 la 08), din care:	5			
- peste 30 de zile	6			
- peste 90 de zile	7			
- peste 1 an	8			
Obligații restante față de bugetul asigurărilor sociale - total (rd.10 la 14), din care:	9			
- contribuții pentru asigurări sociale de stat datorate de angajatori, salariați și alte persoane asimilate	10			
- contribuții pentru fondul asigurărilor sociale de sănătate	11			
- contribuția pentru pensia suplimentară	12			
- contribuții pentru bugetul asigurărilor pentru șomaj	13			
- alte datorii sociale	14			
Obligații restante față de bugetele fondurilor speciale și alte fonduri	15			
Obligații restante față de alți creditori	16			
Impozite și taxe neplătite la termenul stabilit la bugetul de stat	17			

1) Anexa nr. 3 este reprodusă în facsimil.

Impozite și taxe neplătite la termenul stabilit la bugetele locale	18		
Credite bancare nerambursate la scadență - total (rd. 20 la 22), din care:	19		
- restante după 30 de zile	20		
- restante după 90 de zile	21		
- restante după 1 an	22		
Dobânzi restante	23		
III. Număr mediu de salariați	Nr. rd.	30.06.2017	30.06.2018
A	B	1	2
Număr mediu de salariați	24		
Numărul efectiv de salariați existenți la sfârșitul perioadei, respectiv la data de 30 iunie	25		
IV. Tichete de masă	Nr. rd.	Sume (lei)	
A	B	1	
Contravaloarea tichetelor de masă acordate salariaților	26		
V. Alte informații	Nr. rd.	30.06.2017	30.06.2018
A	B	1	2
Avansuri acordate pentru imobilizări necorporale (ct. 4094)	27		
Avansuri acordate pentru imobilizări corporale (ct. 4093)	28		
Imobilizări financiare, în sume brute (rd. 30 + 31), din care:	29		
-împrumuturi acordate Fondului de rezoluție	30		
-alte împrumuturi	31		
Creanțe imobilizate, în sume brute (rd. 33 +34), din care:	32		
- creanțe imobilizate în lei și exprimate în lei, a căror decontare se face în funcție de cursul unei valute (din ct. 267)	33		
- creanțe imobilizate în valută (din ct. 267)	34		
Creanțe comerciale, avansuri acordate furnizorilor și alte conturi asimilate, în sume brute (ct. 4092 + 411 + 413 + 418), din care:	35		

- creanțe comerciale externe, avansuri acordate furnizorilor externi și alte conturi asimilate, în sume brute (din ct. 4092 + din ct. 411 + din ct. 413 + din ct. 418)	36		
Creanțe comerciale neîncasate la termenul stabilit (din ct. 4092 + din ct. 411 + din ct. 413)	37		
Creanțe în legătură cu personalul și conturi asimilate (ct. 425 + 4282)	38		
Creanțe în legătură cu bugetul asigurărilor sociale și bugetul statului (din ct. 431 + 437 + 4382 + 444 + 445 + 446 + 447 + 4482), (rd. 40 la 44), din care:	39		
- creanțe în legătură cu bugetul asigurărilor sociale (ct. 431 + 437 + 4382)	40		
- creanțe fiscale în legătură cu bugetul statului (ct. 444 + 446)	41		
- subvenții de încasat (ct. 445)	42		
- fonduri speciale - taxe și vărsăminte asimilate (ct. 447)	43		
- alte creanțe în legătură cu bugetul statului (ct. 4482)	44		
Creanțele provenind din decontări între Fondul de garantare a asiguraților și societățile de asigurare(ct. 451)	45		
Creanțele provenind din decontări între Fondul de rezoluție și societățile de asigurare/terți/Fondul de garantare a asiguraților (455)	46		
Creanțe provenind din recuperările la masa credală ale Fondului de garantare a asiguraților (453)	47		
Creanțe în legătură cu bugetul asigurărilor sociale și bugetul statului neîncasate la termenul stabilit (din ct. 431 + din ct. 437 + din ct. 4382 + din ct. 444 + din ct. 445 + din ct. 446 + din ct. 447 + din ct. 4482)	48		
Alte creanțe (ct. 461 + 471 + 473), (rd. 50 + 51), din care:	49		
- alte creanțe în legătură cu persoanele fizice și persoanele juridice, altele decât creanțele în legătură cu instituțiile publice (instituțiile statului), (din ct. 461 + din ct. 471 + din ct. 473)	50		

- sumele preluate din contul 542 "Avansuri de trezorerie" reprezentând avansurile de trezorerie, acordate potrivit legii și nedecontate până la data de 31 decembrie (din ct. 461)	51		
Dobânzi de încasat (ct. 5187), din care:	52		
- de la nerezidenți	53		
Valoarea împrumuturilor acordate operatorilor economici*)	54		
Investiții pe termen scurt, în sume brute (ct. 505 + 506 + 507 + din ct. 508), (rd. 56 la 58), din care:	55		
- obligațiuni emise de rezidenți	56		
- titluri de stat	57		
- alte investiții pe termen scurt	58		
Alte valori de încasat (ct. 5113 + 5114)	59		
Casa în lei și în valută (rd. 61 + 62), din care:	60		
- în lei (ct. 5311)	61		
- în valută (ct. 5314)	62		
Conturi curente la bănci în lei și în valută (rd. 64 + 66), din care:	63		
- în lei (ct. 5121), din care:	64		
- conturi curente în lei deschise la bănci nerezidente	65		
- în valută (ct. 5124), din care:	66		
- conturi curente în valută deschise la bănci nerezidente	67		
Alte conturi curente la bănci și acreditive (rd. 69 + 70), din care:	68		
- sume în curs de decontare, acreditive și alte valori de încasat, în lei (ct. 5112 + 5125 + 5411)	69		
- sume în curs de decontare și acreditive în valută (din ct. 5125 + 5414)	70		
Datorii (rd. 72 + 75 + 78 + 81 + 84 + 87 + 90 + 93 + 96 + 99 + 102 + 103 + 106 + 107 + 109 + 110 + 115 + 116 + 120), din care:	71		
Împrumuturi din emisiuni de obligațiuni, în sume brute (ct. 161), (rd. 73 + 74), din care:	72		
- în lei	73		
- în valută	74		

Dobânzi aferente împrumuturilor din emisiuni de obligațiuni, în sume brute (ct. 1681), (rd. 76 + 77), din care:	75		
- în lei	76		
- în valută	77		
Credite bancare interne pe termen scurt (ct. 5191 + 5192 + 5197), (rd. 79 + 80), din care:	78		
- în lei	79		
- în valută	80		
Dobânzile aferente creditelor bancare interne pe termen scurt (din ct. 5198), (rd. 82 + 83), din care:	81		
- în lei	82		
- în valută	83		
Credite bancare externe pe termen scurt (ct. 5193 + 5194 + 5195), (rd. 85 + 86), din care:	84		
- în lei	85		
- în valută	86		
Dobânzi aferente creditelor bancare externe pe termen scurt (din ct. 5198), (rd. 88 + 89), din care:	87		
- în lei	88		
- în valută	89		
Credite bancare interne pe termen lung (ct. 1621 + 1622 + 1627), (rd. 91 + 92), din care:	90		
- în lei	91		
- în valută	92		
Dobânzi aferente creditelor bancare interne pe termen lung (din ct. 1682), (rd. 94 + 95), din care:	93		
- în lei	94		
- în valută	95		
Credite bancare externe pe termen lung (ct. 1623 + 1624 + 1625), (rd. 97 + 98), din care:	96		
- în lei	97		
- în valută	98		
Dobânzi aferente creditelor bancare externe pe termen lung (din ct. 1682), (rd. 100 + 101), din care:	99		
- în lei	100		
- în valută	101		
Credite de la trezoreria statului și dobânzile aferente (ct. 1626 + din ct. 1682)	102		

Alte împrumuturi și dobânzile aferente (ct. 167 + 1687), (rd. 104 + 105), din care:	103		
- în lei și exprimate în lei, a căror decontare se face în funcție de cursul unei valute	104		
- în valută	105		
Valoarea concesiunilor primite (din ct. 167)	106		
Datorii comerciale, avansuri primite de la clienți și alte conturi asimilate, în sume brute (ct. 401 + 403 + 404 + 405 + 408 + 419), din care:	107		
- datorii comerciale externe, avansuri primite de la clienți externi și alte conturi asimilate, în sume brute (din ct. 401 + din ct. 403 + din ct. 404 + din ct. 405 + din ct. 408 + din ct. 419)	108		
Datorii în legătură cu personalul și conturi asimilate (ct. 421 + 423 + 426 + 427 + 4281)	109		
Datorii în legătură cu bugetul asigurărilor sociale și bugetul statului (ct. 431 + 437 + 4381 + 444 + 446 + 447 + 4481), (rd. 111 la 114), din care:	110		
- datorii în legătură cu bugetul asigurărilor sociale (ct. 431 + 437 + 4381)	111		
- datorii fiscale în legătură cu bugetul statului (ct. 444 + 446)	112		
- fonduri speciale - taxe și vărsăminte asimilate (ct. 447)	113		
- alte datorii în legătură cu bugetul statului (ct. 4481)	114		
Datoriile provenite din decontări între Fondul de garantare a asiguraților și creditorii de asigurări/terți (452)	115		
Alte datorii (ct. 269 + 462 + 472 + 473 + 509), (rd. 117 la 119), din care:	116		
- alte datorii în legătură cu persoanele fizice și persoanele juridice, altele decât datoriile în legătură cu instituțiile publice (instituțiile statului) (din ct. 462 + din ct. 472 + din ct. 473)	117		
- subvenții nereluate la venituri (din ct. 472)	118		
- vărsăminte de efectuat pentru imobilizări financiare și investiții pe termen scurt (ct. 269 + 509)	119		
Dobânzi de plătit (ct. 5186)	120		

Valoarea împrumuturilor primite de la operatorii economici*)	121		
Fondul de rezoluție pentru asigurători (ct.103)	122		
Brevete și licențe (din ct. 205)	123		
VI. Informații privind cheltuielile cu colaboratorii	Nr. rd.	30.06.2017	30.06.2018
A	B	1	2
Cheltuieli cu colaboratorii (ct. 621)	124		
VII. Situația veniturilor și cheltuielilor	Nr. rd.	Sume (lei)	

*) În categoria operatorilor economici nu se cuprind entitățile reglementate și supravegheate de Banca Națională a României, respectiv Autoritatea de Supraveghere Financiară, societățile reclassificate în sectorul administrației publice și instituțiile fără scop lucrativ în serviciul gospodăriilor populației.

DIRECTOR GENERAL

Numele și prenumele.....

Semnătura.....

ÎNTOCMIT,

Numele și prenumele.....

Calitatea.....

Semnătura.....

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

5 948493 095231